Свети Архангел Михаило

Српска Православна Црква Ванкувер

БЕЛИ АНЂЕО

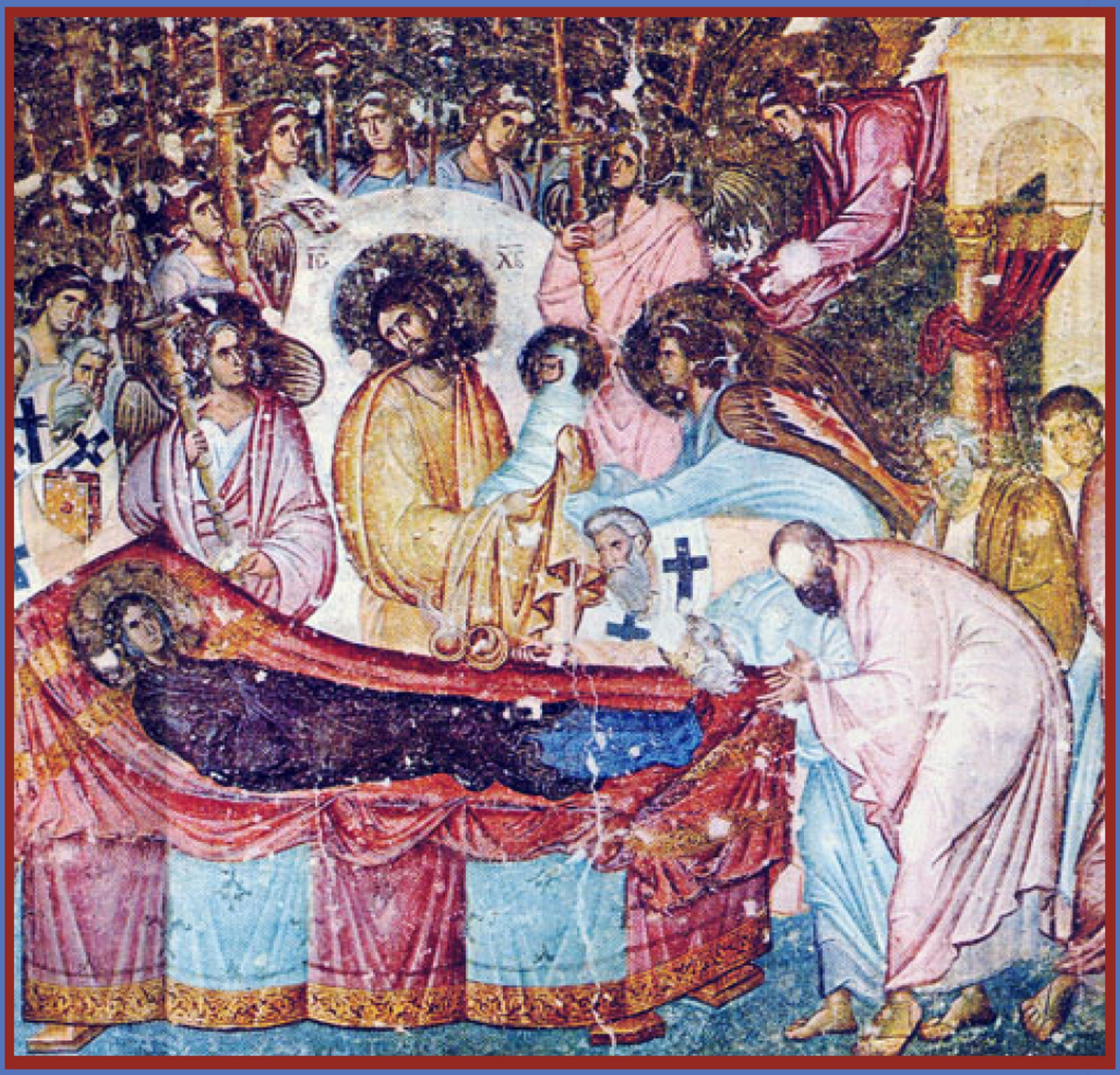

ГОДИНА 2019 БРОЈ 23

Почетак Радости

Рођење Пресвете Богородице јесте почетак рођења једине истинске и бесмртне Радости у овоме свету, како и појемо у празничном тропару:

„Твоје рођење, Богородице Дјево, објави радост целој Васељени, јер из Тебе засија Сунце правде, Христос Бог наш, који разрушивши прародитељску клетву даде благослов, а уништивши смрт, дарова нам Живот Вечни.”

Црквено-народни часопис Ц.Ш.О.
Св. Арханђела Михаила *Бели Анђео*
Редакција:
Главни и одговорни уредник: протојереј Малиша Миловановић
Историја*:* Љубомир и др Зорица Котур
Дизајн корице: Ненад Штрбац
Сарадници: Татјана Братић-Суботић, Драган и Снежана Јешић
Фото: Бранко Попажинов
Рецензент, лектор и енглеска секција*:* Љиљана Тољевић
Штампа: Зоран Драгић

РОЖДЕСТВО ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

СВЕТА Дјева Марија роди се од старих родитеља својих, Јоакима и Ане Отац јој беше из племена Давидова а матер од рода Аронова. И тако она беше по оцу од рода царска, а по мајци од рода архијерејска. Њени родитељи беху већ остарели, а немаху деце и зато беху постидни пред људима и скрушени пред Богом. И у скрушености својој мољаху се Богу с плачем, да обрадује старост њихову даровањем једнога чеда, као што је некад обрадовао старца Аврама и старицу Сару даровавши им сина Исака и Бог свемогући и свевидећи обрадова их радошћу, која је превазилазила далеко сва њихова очекивања и све најлепше снове Јер им дарова не само ћерку но и Богомајку; озари их не само радошћу временом него и вечном. Даде им Бог само једну ћерку, која им доцније роди само једног унука, али какву ћерку и каквог унука! Благодатна Марија, благословена међу женама, храм Духа Светога, олтар Бога живога, трапеза Хлеба небеснога, кивот Светиње Божје, дрво најслађега Плода, слава рода људског, похвала рода женског, источник девства и чистоте - то беше Богом дарована ћерка Јоакима и Ане. Рођена у Назарету, а после три године одведена у храм Јерусалимски, одакле се вратила опет у Назарет, да ускоро чује благовест светог Архангела Гаврила о рођењу Сина Божјег, Спаситеља света, из Њенога пречистога и девичанскога тела.

РОЖДЕСТВО ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

Св. Јован Дамаскин

Господ који живи на небу, желећи да се јави на земљи и поживи са људима, претходно уготови на њој обиталиште славе Своје Пречисту Своју Матер. Јер је у царева обичај да припреме себи палату за боравак у граду у који имају намеру отићи. И као што палате земаљских царева граде најискуснији мајстори из скупоценог материјала на најлепшем месту, лепше и пространије од осталих обиталишта људских, тако се имала саградити и палата славе Цара Небеснога. У Старом Завету, када Бог зажеле да живи у Јерусалиму, Соломон Му подиже храм преко најискуснијег неимара Химара, који бејаше врло вешт, паметан и пун знања (3 Цар. 7, 13 - 40 ; 2 Днев. 2, 13 - 14 ; 4, 11. 16). Соломон сагради храм из најскупоценије грађе, од изврсног камења, од мирисавог дрвећа: кедра и кипариса са Ливана, и од чистога злата, на највишем месту, на гори Морији. Лепоти храма много допринесе и то, што на његовим зидовима изваја херувиме, разно дрвеће и цвеће. По пространству храм беше огроман, тако да је у њему комотно могло стати мноштво Израиљаца! и сиђе на њега слава Господња у огњу и облаку. Ипак храм тај беше недовољан да у себи смести несместивог Бога. Соломон Му подиже храм, али Свевишњи не живи у рукотвореним храмовима. Где је дом који бисте ми сазидали? говори Господ. Или где је место за моје почивање (Ис. 66, 1; Д.А. 7, 48).

И гле, Господ благоизволе да се у почетку новозаветне благодати начини нерукотворени храм - Пречиста, Преблагословена Дјева Марија. А који делатељ начини тај храм? Ваистину најмудрији, сама Премудрост Божија, као што говори Писмо: Премудрост начини себи дом (Прич. 9, 1). А све што Премудрост Божија ствара, дивно је и савршено. Пошто пак оживљему палату Речи начини Премудрост Божија, стога се начини савршени храм за савршеног Бога, пресветла палата за пресветлог Цара, пречисти и неоскврнављени чардак за пречистог и неоскврнављеног Женика, беспрекорно обиталиште за беспрекорно Јагње. Овоме је верни сведок на небу који говори к Њој: Сва си лепа, драга моја, и нема недостатка на теби (Песма над песм. 4, 7). И свети Дамаскин каже: "Сва је - палата Духа, сва - град Божји, море благодати; сва је лепа, сва - блиска Богу".

Но, од какве грађе би начињена ова палата? Заиста од најскупоценије: јер произађе, као из скупоценога камена, из царскога рода, од Давида, који порази Голијата каменом из праћке, који праобразоваше камен Христа; и као од мирисавих дрвета кедра и кипариса, Дјева Богородица се роди из рода првосвештеничког, који приноси миомирисне жртве Богу. Отац њен, свети праведни Јоаким беше син Варпафира, који води своје порекло од Давидова сина Натана; а мати њена, света праведна Ана беше кћи свештеника Матана из племена Аронова.

Тако, Пречиста Дјева бејаше по оцу царскога рода, а по мајци - првосвештеничкога. О, из како свескупоцених ствари - свечесних племена - би устројена оживљена палата Цару славе! И као што у Соломоновом храму камене и дрвене зграде добијаху нарочиту вредност од чистога злата којим беху позлаћене, тако у рођењу Пресвете Богородице благородство царског и првосвештеничког порекла доби још већу вредност од целомудрености светих родитеља њених, која је несравњено драгоценија од злата и сребра и скупља од драгога камења, и што је год скупоцених ствари не могу се изједначити с њом (Прич. 3, 15). Јер Пресвета Дјева роди се од целомудрених родитеља, што је више од сваког благородства. О томе сведочи свети Јован Дамаскин, обраћајући се светим праведним богородитељима овако: О, блажени супрузи, Јоакиме и Ано! Заиста се по плоду утробе ваше показасте беспрекорни, по речи Господњој: По родовима њиховим познаћете их (Мт. 7, 16.20). Ви уредисте свој живот како је благоугодно Богу и како је то достојно Рођене од вас. Јер, живећи целомудрено и свето, ви родисте ризницу девства, - мислим Дјеву: пре рођења Дјеву, у рођењу Дјеву, по рођењу Дјеву, и свагда Дјеву, једину увек девствујућу и умом и душом и телом.

А доликовало је да девство, рођено од целомудрија, буде принесено телом самој Јединородној Светлости. О, две пречисте словесне грлице, Јоакиме и Ано! сачувавши целомудрено закон природе, ви се божански удостојисте надприродних дарова, јер свету родисте Дјеву, Божију Матер. Побожно и свето поживевши у људској природи, ви произведосте Кћер, узвишенију од анђела и која сада влада над анђелима. О, прекрасна и преслатка Кћери! О, крине, који си усред трња израстао из свеблагородног Корена царског! Тобом се обогати царство свештенства". - Овим речима свети Дамаскин јасно показује од каквих је родитеља рођена Божија Мати, из каквих је драгоцених ствари устројена палата Цара Небескога.

На ком месту ова жива палата би устројена? Заиста на највишем, јер Црква даје о њој овакво сведочанство: "Зацело си виша од свих, Дјево чиста!" но виша не местом него врлинама и висином Божјих дарова. Јер место где се роди Преблагословена Дјева бејаше малени град у земљи Галилејској, звани Назарет, зависан од великог града Капернаума, и житељи његови беху презирани, због чега и о Христу би речено: из Назарета може ли бити што добро? (Јн. 1, 46). Но Господ, који на висинама живи и на смирене погледа (Пс. 112, 5), благоизволи да се Његова Пречиста Мати роди не у Капернауму, који се у гордости својој до неба беше подигао, него у смиреном Назарету, показујући тиме да што је у људи високо, то је мрзост пред Богом (Лк. 16, 15), а што је у људи презрено, то је у Њега високо и драгоцено.

Поред тога и сам назив Назарет показује висину врлина Пречисте Дјеве. Јер као што Својим рођењем у Витлејему, - а Витлејем значи "дом хлеба" -, Господ тајанствено прасликова то да је Он хлеб који је сишао с неба (Јн. 6, 54) ради оживотворења и укрепљења људи, тако и рођењем Своје Пречисте Матере у Назарету објављује високе ствари, јер назив Назарет означава цветно, свештено, овенчано и осамљено место, што јасно прасликује Пресвету Дјеву. Она је цвет, исцветали из неплодне и времените утробе, цвет који је обновио сасушену природу нашу, цвет неувенљиви који увек цвета девством, цвет миомирисни који рађа миомир Јединога Цара, цвет који доноси род - Христа Господа. Она је освећена благодаћу Светога Духа који је сишао на њу и осенио је, и јесте светија од свих светих пошто је родила "Реч светију од свих светих".

Она је издвојена од грешних земнородиих, јер у целом животу свом Она не позна ниједан грех. И не само Она не учини греха, него и грешнике склања од греховних дела, као што јој Црква и узвикује:

Радуј се Ти која избављаш од рђавих дела! Она је венчана славом и чашћу: венчана славом, јер је произашла из царскога корена; венчана чашћу, јер је поникла из првосвештеничког племена.

Венчана славом, јер је произашла од целомудрених и праведних родитеља; венчана чашћу, јер је удостојена благовести и служења од Арханђела. Венчана славом, као Мати Божија; јер шта може бити славније него родити Бога? венчана чашћу, као Приснодјева; јер шта може бити чесније него и после рођења бити Дјева? Венчана славиш, славнија од серафима, јер је серафимски заволела Бога; венчана чашћу, узвишенија од херувима, јер је мудрошћу и познањем Божанства превазишла херувиме.

А слава и част и мир свакоме који чини добро, вели апостол (Рм. 2, 10). Но ко би се међу земнороднима нашао већи творитељ добра од Пречисте Дјеве? Она све заповести Господње одржа, сву вољу Његову сатвори, све поуке Његове изврши, све речи Његове сакри у срцу свом, сва дела милосрђа указа ближњима. Стога је Она достојно овенчана, као творитељка свакога добра. Но Она је и чувалиште: јер сакровиште свога девичанског целомудрија тако будно чуваше, да га чак ни анђелу не хте поверити, јер, угледавши анђела, Она се збуни од речи његове, и помишљаше, какав би ово био поздрав (Лк. 1, 29).

Да је све то у Пречистој Дјеви посведочи Назарет својим називом. И ко неће рећи, да се та палата Христова веома високо уздигла врлинама и Божјим даровима? Она је виссжа, јер би дарована с неба, иако се на земљи роди од земнородних; - с неба: јер, као што говоре неки од богопросвећених људи, архангел Гаврил, који је благовестио Захарији Јованово рођење, благовести Јоакиму и Ани зачеће Пресвете Богородице и донесе јој с неба преблагословено име, говорећи матери нероткињи: , Дно, Ано! родићеш преблагословену кћер и име ће јој бити Марија". Стога нема сумње Она може бити названа градом светим, Јерусалимом новим који силази с неба од Бога (Откр. 21, 2), скинијом Божијом. Висока је ова Божија скинија, јер родивши Цара Христа Она се узвиси изнад серафима. О висино, недостижна за људске мисли

А каква је красота те мислене палате Христове, чуј шта о томе говори слаткоречиви Јован Дамаскин: "Она би принесена Богу, Цару свих, одевена лепотом врлина као златном ризом, и украшена благодаћу Светога Духа, чија је слава изнутра; јер као што је свакој жени слава муж који долази споља , тако је Богородици слава унутра, тојест плод утробе њене". И још свети Дамаскин каже: "О, Дјево Богоблагодатна, света Црково Божија, коју духовно сагради Премудри Творац света, и у Њој поживе! Она је украшена не златом ни мртвим камењем, него уместо злата сија Духом, и уместо драгог камења има скупоцени бисер - Христа". Таква украшеност ове палате много је лепша од оне у Соломоновом храму, у коме беху изображени ликови херувима, дрвеће и цвеће.

Али и у овом живом храму, у Пречистој Дјеви, јасно се види херувимски лик: јер својим херувимским животом Она се не само изједначи са херувимима него их и превазиђе. Када је Црква навикла да светитеље назива херувимима, певајући: "Како ћемо вас назвати, свети? Херувимима, јер на вама отпочину Христос"; утолико више Дјева Богородица је херувим, јер у Њој отпочину Христос телом Својим, и на њеним пречистим рукама Бог седе као на престолу: Дјева постаде престо херувимски.

А изобрази Она у себи и слике плодних дрвета, поставши духовно плодном маслином у дому Божјем и цветном палмом (Пс. 51, 10), због чега се сада и назива живоносним вртом, када Црква пева: "Из неродног корена Бог чудеса изведе нам живоносни врт - Матер Своју".

Све се ово говори о духовној лепоти њеној. Али Она не беше лишена ни телесне лепоте, као што о томе сведоче многи учитељи Цркве, да у целом поднебесју није било нити ће бити тако лепе девојке као што беше Дјева Богородица. Видевши је, свети Дионисије Ареопагит хоћаше да је назове Богом, да није знао Бога рођеног од Ње. Јер божанска благодат које она беше пуна изнутра, сијаше из пресветлог лица њеног. Такву палату припреми Себи на земљи Цар Небесни, палату прекрасну душом и телом, "као невесту украшену мужу своме" (Откр. 21, 2); притом палату пространу: "утробу њену учини пространијом од неба", и у Њу се смести "несместиви Христос Бог".

Царске палате се обично зидају простране, да би могле примити не само цара него и мноштво његових слугу, и људе који му долазе са свих страна. Пространо обиталиште Бога Речи, Пречиста Дјева, пространо је не само за Бога Реч као Цара него и за нас слуге који прибегавамо к Богу, настањеном у Њој: јер Бога смешта у утроби, а нас у своме милосрђу. Изабрани сасуд Божји, свети апостол Павле, побуђиван љубављу говораше својој љубљеној деци: Срце наше распространи се; вама није тесно место у нама (2 Кор. 2, 11-12).

Но у кога се од светих може наћи тако пространо милосрђе, као што је Маријино по Богу милосрђе које прима све? Ту налази себи места целомудрени, но и грешнику ту није тесно. Ту има своје место онај који се каје, но ту је слободно прибежиште и за оног који се не каје и за оног који је очајан, као што је Нојев ковчег био прибежиште не само за чисте него и за нечисте животиње.

У милосрђу Пресвете Богородице има широког простора за све тужне, злостављане, гладне, залутале, буром витлане, болне: јер не може не бити милосрдна Она која нам роди благога Бога. Палате земаљских царева чувају многе наоружане страже, које не пуштају унутра свакога који жели да уђе, него задржавају и брижљиво испитују одакле је и зашто долази.

А жива палата Христова, иако је окружена херувимима и серафимима и безбројним хоровима анђела и свих светих, ипак ником не забрањује да онај који жели уђе на врата Њеног милосрђа: нити стражари одгуравају, нити војници одгоне, нити испитују због чега долази, него сваки несметано улази са молбом, и прима дар по потребној молби.

Стога да прибегавамо к милосрђу Рођене из неплодне утробе, упућујући јој овакав поздрав: Радуј се, овебеспрекорна палато Цара свих! Радуј се, обиталиште Бога и Речи, коме са Оцем и Светим Духом, и Теби, Кћери Оца, Матери Сина, Невести Светога Духа, нека је и од нас трошних част и слава вавек. Амин.

Света Преподобна Мати Параскева

СВЕТА ПЕТКА

ОВА славна, равноангелна светитељка беше српскога порекла, рођена у граду Епивату, између Силимврије и Цариграда. Родитељи свете Петке беху имућни и побожни људи: живљаху у свему по заповестима Божјим и живот свој украшаваху милостињом и добрим делима. Осим Петке они имађаху и једнога сина, Јевтимија. Децу своју они васпитаваху у побожности: учаху их свакој врлини и животу по Богу. Једном Петка као десетогодишња девојчица, када с мајком беше у цркви, чу речи Божанског Еванђеља: Ко хоће за мном да иде нека се одрече себе и узме крст свој, и за мном иде (Мк. 8, 34). И ове јој се речи дубоко урезаше у срце. По изласку из цркве она срете просјака, и кришом од мајке она скиде са себе своју скупоцену хаљину и даде је просјаку, а сама обуче његове драњке. Када дође дома и родитељи је угледаше у драњцима, они је изгрдише и строго јој запретише да то више не чини. Но она продужи и даље то чинити. На грдње због тога, она је родитељима одговарала да она другачије не може живети.

Брата Петкиног Јевтимија родитељи дадоше на школе. Жељан савршенијег живота духовног Јевтимије се, уз пристанак родитеља, замонаши. Као монах он се прочу због свог подвижничког живота, и би изабран за епископа Мадитског. Као епископ он се прослави врлинама и борбом са јеретицима. Упокоји се у дубокој старости, и би сахрањен у саборној цркви. За живота и после престављења он сатвори многа чудеса.

По смрти родитеља девица Петка, вазда жељна подвижничког живота Христа ради, одаде се строгим подвизима: угледајући се на живот светитеља, она постом и бдењем умртвљиваше тело своје и потчињаваше га духу. Но сва горећи жељом да живи само Господу и ради Господа, она не могаде дуго остати у многометежном свету, него напусти родитељски дом, остави свет, и отпутова у Цариград да се поклони тамошњим светињама. Обилазећи те светиње, она срете многе ревносне подвижнике и доби многе драгоцене поуке од њих. И по њиховом савету она се настани у Ираклијском предграђу при цркви Покрова Богородице, и ту проведе у молитвама, посту и сузама пет година.

Испуњавајући своју давнашњу жељу она отпутова у Палестину, и поклонивши се светим местима, освећенима Спаситељевим животом, она се настани у Јорданској пустињи. И ту провођаше равноангелни живот. Подражавајући Боговидца пророка Илију и Јована Крститеља, она се храњаше једино пустињском травом, у врло малој количини, и то по заласку сунца. Постепено се топећи и од жеге и од мраза, она упираше очи само к Јединоме Боту који смирене срцем може спасти од малодушности и од буре. Ко би могао исказати све трудове, и патње, и муке, и искушења демонска, која претрпе света Параскева у току многих година?

Ко би могао знати колико је она суза пролила, и колико уздаха к Богу послала? Ко би могао описати њене свакодневне борбе које је са телом, са помислима, и са ђаволима водила док их није потпуно победила? -

Једино свевидећи Бог, јер је само Он могао видети и знати све њене подвиге. Тамо у ње не беше бриге о таштим стварима овога света: она се бринула једино о очишћењу своје душе о одговору на будућем суду, и о сусрету са Небеским Женником. "Тебе, Жениче мој, тражим", - говораше преподобна Параскева, и стално имађаше на уму речи из Песме над песмама: Покажи ми се ти кога љуби душа моја (1, 6). Њена главна и непрекидна брига беше: како украсити жижак свој, и с мудрим девојкама изаћи у сусрет Женику Небеском, и чути слатки глас Његов, и насладити се гледањем красоте Његове. Да, само се око тога она пашташе, и говораше: Кад ћу доћи и показати се лицу Божјем? (Пс. 41, 3).

Док такав живот у пустињи вођаше преподобна Параскева, лукави враг јој завађаше на врлинама и покушаваше да је сањаријама и привидима заплаши. Често пута узимајући на себе обличје разних звери, он кидисаше на свету подвижницу, еда би је омео на путу подвига. Али дивна невеста Христова Параскева "изабра Вишњега себи за уточиште" (Пс. 90, 9), и Његовом помоћи, а знамењем светога крста, одгоњаше враге и као паучину кидаше све ђаволове замке, и потпуно победи ђавола. Јер она, при женској природи својој, стече мушки разум, и победи ђавола као Давид Голијата. Украсивши душу своју таквим подвизима и врлинама, света Параскева постаде возљубљена невеста Христова, те се на њој испуни пророчка реч: Цару ће омилети лепота твоја (Пс. 44, 12). Јер се тај Цар усели у њу са Оцем и Светим Духом и пребиваше у њој као у светој цркви Својој. Јер света Параскева, сачувавши душу своју од греха и оскврњења, заиста начини себе црквом Бога живога.

Тако, живећи дуги низ година у пустињи, преподобна Параскева, када једне ноћи по обичају свом стајаше на молитви и са умилењем пружаше руке своје к небу, угледа ангела Божија у облику пресветлог младића који дошавши к њој рече: Остави пустињу, и врати се у твоје отечество; потребно је да тамо предеш своје тело земљи, а душом да се преселиш Господу. Удубивши се у смисао овога виђења, преподобна разумеде да је то наређење од Бога. И радоваше се она што ће се ускоро разрешити од тела, али и туговаше што ће се растати са пустињом: јер ништа тако не очишћава душу и не приводи је к Прволику као пустиња и усамљеничко молитвено тиховање. Но, покоравајући се небеској вољи, преподобна крену у своје отечество.

Допутовавши у престони град Цариград она посети дивну цркву Свете Софије; исто тако посети и цркву Пресвете Богородице што је у Влахерни, и поклонивши се чудотворној икони Богоматере, отпутова у своју постојбину Епиват. Ту она проживе још две године, не мењајући начин свог пустињског живота, него проводећи сво време у труду, посту и молитви.

А када дође време њеног одласка к Богу, преподобна се усрдно помоли Богу за себе и за сав" свет и тако у молитви предаде Богу блажену душу своју.

Тело њено би од стране верних сахрањено по хришћанском обичају, али не на општем гробљу, већ одвојено, као тело странкиње која никоме не беше казала одакле је. Бог, хотећи да прослави угодницу Своју, откри свете мошти њене после много година, и то на следећи начин. Близу места где преподобна мати Параскева беше сахрањена подвизаваше се на стубу у молитвеном тиховању неки столпник. Догоди се да тамо би таласима избачено тело некога морнара који се за време пловидбе тешко разболе и умро. Од тога леша стаде се ширити страховит смрад, да је просто било немогуће проћи тим путем. Смрад тај није могао трпети чак ни столпник, те због тога би принуђен да сиђе са стуба и да наложи неким људима, да ископају дубоку рупу и усмрдели леш закопају. Копајући рупу ти људи, по промислу Божјем, нађоше нетљено тело где лежи у земљи, и зачудише се томе. Али као прости и невјеже, они не обратише на то потребну пажњу и не схватише како треба. И говораху међу собом: Када би ово тело било свето, Бог би то открио преко каквих било чудеса. - Са таквим расуђивањем они поново затрпаше нетљено тело земљом, бацивши тамо и смрдљиви леш, па отидоше својим кућама. А кад паде ноћ, један од њих, неки Георгије, човек христољубив, мољаше се Богу у својој кући. И заспавши пред зору он виде у сну неку царицу где седи на пресветлом престолу, а около ње стоји велико мноштво светлих војника. Видевши то, Георгија обузе страх, и он паде на земљу, пошто не беше у стању гледати тај сјај и лепоту. А један од тих светлих војника узе Георгија за руку, подиже га и рече му: Георгије, зашто тако омаловажисте тело преподобне Параскеве и погребосте поред њега смрдљиви леш? Сместа извадите тело преподобне и положите на достојном месту, јер Бог хоће да слушкињу Своју прослави на земљи, - Тада и та светла царица рече Георгију: Похитај те извади моје мошти и положи их на чесном месту, не могу више да трпим смрад онога леша. Јер и ја сам човек, и постојбина је моја Епиват, где ви сада живите.

Те исте ноћи имађаше такво исто виђење и једна благочестива жена, по имену Јевтимија. Сутрадан они обоје испричаше свима о својим виђењима. Када то чу благочестиви народ, сви са свећама похиташе к моштима преподобне Параскеве и, извадивши их са великим страхопоштовањем из земље, радоваху им се као неком скупоценом благу. Свете мошти бише свечано положене у цркви светих и свехвалних апостола Петра и Павла, у Епивату. Молитвама преподобне Параскеве даваху се од светих моштију њених многа исцељења болесницима: слепи прогледаху, хроми прохођаху, разноврсни болесници и бесомучници добијаху здравље.

Два века после престављења преподобне матере наше Параскеве Цариград и околина беху под завојевачком владавином крсташа папских. Године 1238. благочестиви бугарски цар Јован Асен реши да свете мошти преподобне Параскеве ослободи из руку тиранске власти крсташа. И када цар Асен достави крсташима своју намеру да свете мошти преподобне Параскеве пренесе у своју престоницу Трново, крсташи одмах пристадоше да му их даду, јер се бојаху моћнога цара. Тада цар посла блаженог Марка, митрополита Перејаславног, са многим епископима и свештеницима, да свете мошти преподобне пренесу у Трново. У Трнову свете мошти бише свечано дочекане и положене у придворној цркви, где оне, почивајући нетљено, точаху разноврсна исцељења свима који им са вером притицаху.

После доста времена, када турски султан Бајазит заузе Трново, тада све драгоцености и светиње бише разграбљене. Тада чеоне мошти свете Параскеве бише пренете у Валахију. А када Турци освојише и Валахију 1396 године, на заузимање српске царице Милице код султана Бајазита ове свете мошти бише пренесене у Србију у Београд. У Београду је затим подигнута црква Свете Петке која и до данас постоји (у Калемегданској тврђави), у којој се налази и извор Св. Петке са чудотворном водицом. Побожни Београђани и други верници одлазе често, а особито петком, у храм и на извор Св. Петке и добијају од ње благодатну помоћ по вери својој. Године 1521. султан Сулејман II, заузевши Београд, заплени и чесне мошти преподобне Параскеве, пренесе их у Цариград и постави у својим палатама. И ту биваху многобројна чудеса од богосилних светих моштију, те се света мати Параскева слављаше не само међу хришћанима него и међу муслиманима. Али то и узнемири муслимане, и они бојећи се да се вера у чудотворну силу светих моштију свете Параскеве не прошири још више међу муслиманима, а и због молбе и заузимања хришћана, они предадоше ове свете мошти цариградским хришћанима, и ови их чесно положише у Патријаршијској цркви.

Године 1641 благочестиви Василије Лупул, војвода и господар земље Молдавске, добивши вест да се свете мошти преподобне Параскеве налазе у патријаршијској цркви у Цариграду, свим срцем желјаше да се оне чесно пренесу у његову православну државу. Ову жељу његову потпоможе Господ, прослављан у светима Својим, и желећи да и у Молдавији прослави светитељку Своју, Он стави у срце Цариградском патријарху Партенију мисао да изађе у сусрет жељи Молдавског господара. Тада патријарх, уз сагласност целог свештеног сабора и пристанак других пресветих патријараха, посла чеоне мошти преподобне матере наше Параскеве благочестивом господару, војводи Василију, у престони град његов Јаш. Тамо, са великим слављем и уз огромну радост житеља целе Молдавије, свете мошти бише положене у цркви Три Света Јерарха, дана 14. октобра 1641 године. Дивним чудесима својим ове свете мошти непрекидно прослављају Господа, увек дивног у светима Својим.

Чисто срце Господ жели,
Јеванђеље тако вели:
Чиста дева ти остаде,
Чисто срце Богу даде —
О предивна светитељко,
Наш узоре, света Петко!
Ум пречисти Господ тражи,
Без маштања и без лажи:
Ти му даде ум пречисти.
К'о анђелски — такав исти.
О предивна светитељко,
Чуј нам молбе, света Петко!
Душу чисту Господ иште
К'о небеско светилиште;
Такву душу ти одгаји,
Што на небу сад се сјаји,
О предивна светитељко,
Помози нам света Петко!
Помози нам молитвама
У животним невољама:
У облачној земној тузи

Молитва Светој Петки

Света Петко, Божја Светитељко, моли Бога за нас.

Удостојила си се гледања лица Божијег као чедо нашег народа, славна Петко светитељко, па имамо слободу теби говорити, сродници нашој, и тебе молити за спасење душа наших.

Слава си и похвала Београду, где чудотворна вода твоја привлачи множине многе, као негда Витезда, и даје слепима вид, узетима здравље, малаксалима снагу, и свима бодрост и радост, Христова девственице, наша помоћнице.

Буди и надаље престономе граду српском, утврди га у Православљу, помози вернима, подигни недужне и тужне, у уснулим у Господу прецима нашим, браћи и деци, измоли вечни покој и вечно спасење, света Петко, Божија Светитељко.

Свима помози, па и мени не одмози. Добре у добру сложи, и свако им добро умножи. Да се кроз тебе прослави Бог у Тројици, у векове векова. Амин.

Молитва преподобној матери нашој ПАРАСКЕВИ

О, преподобна мати Параскево, наша топла заступнице и свагда у невољама брза помоћнице! Помози нама грешнима и малаксалима у овом садашњем животу. Умоли Господа Бога да нам подари опроштај свих наших грехова, које смо у овом животу починили делом, речју, помишљу и свим осећањима нашим, а на исходу душе наше помози нам недостојним да се да се избавимо од митарстава ваздушних и вечитих мука, да величајући твоје милосрдно заступништво увек прослављамо Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Туристичка карта Лужичке Србије
Foto: Wikipedia Commons/Wolfgang Kotissek

Лужички Срби

Са њима делимо више од имена: наше историје су веома сличне, наши језици и наше културе су у дубоком сродству. Они су наша северна браћа, ми смо њихова јужна.

Лужички Срби су најмање словенско племе које живи у источном делу Немачке, у савезним покрајинама Саксонија и Бранденбург, у делу Европе који је кроз историју постао познат као Лужица. У питању је област југоисточно од Берлина према пољској и чешкој граници, која се дели на Горњу и Доњу Лужицу. Данас су практично збијени у долину реке Шпреје, иако су некада заузимали неколико пута већи простор. Има их ипак и у енклавама у источној Немачкој ван ове регије; поменућемо Шпревалд, на лужичкосрпском Блота (на нашем Блато), који је нешто северније од Лужице, у правцу Берлина.
Културни центар Горње је Будишин (историјски део Саксоније где су били повољнији услови за њихов опстанак), док је центар Доње град по имену Кочебуз. О томе више у наставку.

Део Лужице који се налази у Пољској има свој центар у граду по имену Жаров, на пољском Жари, али су тамошњи Лужичани скоро потпуно стопљени са већинским народом; барем они што су остали, пошто су Пољаци после Другог светског рата већину протерали заједно са Немцима.

Ми их често називамо Северним Србима, док Лужичани себе зову једноставно Србима: Сербја на горњолужичком, Сербу на доњолужичком; нас називају Јужни Сербу, Јужни Сербја. Нашу државу називају Сербиска.
Деле се на лутеранске протестанте и римокатолике; до Другог светског рата писали су готицом и латиницом, а после тога само латиницом. Њихова народна застава је плаво-црвено-бела.

Процењује се да их је тренутно остало свега 60.000, од тога су две трећине Горњолужичани а једна Доњолужичани. Шездесет хиљада тврдоглавих Срба који се и даље не дају, који се и даље опиру асимилацији. Звучи познато?

КРАТКА ИСТОРИЈА

Да су Словени, односно Северни Срби, чији су остатак данас Лужички Срби један од најстаријих народа у источној Немачкој има веома много доказа. У старим насељима су нађени остаци словенске културе (оружје, посуђе и разни накити). Ти културни остаци се могу мерити са најстаријим словенским и германским траговима у суседним областима, што значи да су се Лужички Срби ту врло рано населили. Сви ти предмети су смештени у обласним музејима у Будишину, Хоћебусу и Берлину. Словенска имена места, Лаба, Брлин (Берлин), Липск (Лајпциг), Дрежђани (Дрезден), Сербиште (Сербица), Каменица, Дубрава, такође указују на све то. По казивању Лужичких Срба, Берлин је првобитно био мало рибарско село, које је по паду српске државе пало у руке немачких грофова. Лужички Срби и данас Берлин зову Брлин, јер долази од речи берто што значи преграде од коља и грања у води где се хватају рибе.

Имена њихових племена су: Милчани, Ободрити, Љутићи, Велети, Гломачани, Стодорани… Ово је био многобројан словенски живаљ, чији је вођа жупан Дерван, који је у 7. веку пришао Самовој држави.

Дерванова Србија у 7. веку. Foto: Wikipedia Commons/ PANONIAN

Касније је дошло до спајања племена у циљу одбране, али би се увек распали након окончања борби или смрти вођа попут Милодуха и Драговита; нису формирали своју државу и падали су под Франке и остале Германе. Ипак, храбро су се борили. Карло Велики је због тога установио посебну границу, "Лимес сорабицус", и наредио да се "ако нападну Чеси подигне трећина војске, а ако нападну Срби онда сва војска". Ово је трајало читава два века, а разједињени Серби су падали у ропство једни по једни после тешких и крвавих борби.

Током средњег века вршена је врло агресивна денационализација Лужичких Срба од стране околних Немаца. Већ у 12. веку почиње колонизација, и гомила Немаца почиње да се насељава на њиховим територијама. Било им је забрањено да живе у градовима, осим у предграђима, где су могли да буду сукнари, тесари, рибари, али су све до 16. века имали и даље своје жупане, судије и своје заступнике на земаљским судовима. Господари су их поклањали за ратна савезништва, размењивали, давали у мираз ћеркама. Првобитно су били многобошци, а касније су их немачки, али и пољски завојевачи жестоко покрштавали.

1400. године долази до устанка будишинских занатлија које је предводио сукнар Петар Прузлица, Лужички Србин; они истерују председника општине, преузимају власт и заузимају складиште муниције, али је чешки краљ Вацлав IV угушио буну и вође осудио на смрт.

У округу Лукова Срби 1548. године успевају да уведу своју самоуправу, поставе свог краља и укину намете, али је и ова побуна угушена. Следе велики европски ратови који сви иду преко земаља Лужичких Срба. После њих, десетковано становништво се суочава опет са колонизацијама Немаца, и са насилним асимилацијама и германизацијама. Не говориш немачки? Не можеш да се ожениш. Србин си? Не смеш да носиш кожне ципеле. У кући причаш српским? Смртна казна . Хоћеш да живиш у граду? Заборави на своје порекло.

1794. године Срби под вођством Јана Чушке дижу устанак који Фридрих Виљем I напослетку у крви гуши. 1846. године оснива се "Мађица сербска", односно Матица српска.
Током нашег војевања са Турцима 1876. године један непознати лужички песник је написао песму у којој каже: "Преко гора, преко долина/ у даљину, све моје мисли иду к вама/ браћо мог народа".

1912. године оснива се "Домовина" као кровна организација која окупља све Србе на једном месту. Међутим, када је на власт дошао Адолф Хитлер, 1933. године Срби су као национални радници расејани по целој земљи, или позатварани, или побијени, испред зграде "Домовине" спаљено је све што се у њој налазило, поново им је забрањено постојање.

1945. тражили су спајања свих својих територија и оснивање Лужичке Слободне Државе, али им то није дозвољено.

Потом је дошао ДДР, Немачка демократска република. Ово је историјски прва германска држава која је нашој северној браћи дала сва права и то им гарантовала посебним Законом о заштити културе Лужичких Срба. Основани су многи институти, културне установе, школе, итд. Међутим, после Другог светског рата на њихове су територије насељени Немци протерани из Судета, а дошло је и до повећане експлоатације површинских наслага мрког угља, који се налазио директно испод вековних српских огњишта. То је довело до новог таласа расељавања, а на њиховим је баштама, воћњацима и њивама никао је гигант "Црна пумпа".

КУЛТУРА

Њихова народна култура је изразито словенска, а приче, приповетке и бајке им невероватно личе на наше. Исти дух провејава, исте су тежње, исте су жеље, поуке; исти је тај мали човек који памећу и лукавством побеђује свог властелинског господара. Приложићемо једну кратку древну причу овог народа, "Шумска вила", како бисмо вам најбоље илустровали о чему причамо:
Поред ове народне културе Лужица је дала и много писаца, мислиоца и композитора. Поменућемо Јана Рака, декана Краковског универзитета и професора на Франкфуртском, који је живео на прелазу из 15. у 16. век; Каспара Пеукера који је био лекар а објавио низ радова из математике, астрономије, медицине и теологије; затим су ту Јан Бок, Хандрош Тара, Јуриј Лудовици, затим Фрицо Штемпел, Хандриј Зајлер, Михал Френцел, Јан Хорчански, Јуриј Пилко, Михаил Навка, Јакуб Барт Чишински, Бено Будар…

Њихова народна ношња снажно подсећа на шумадијску, или можда мешавину шумадијске и војвођанске, али су то ипак питања на која би најбоље могли да одговоре етнолози који се – надамо се – тиме баве.

Река коју ми зовемо Лаба а Немци Елба, Лужичани у оригиналу зову Лобј, док реку коју Немци зову Неисе они зову Нуса. Свака сличност са Нишавом је случајна. Уосталом, читава Немачка, не само Лужица, препуна је словенских топонима. Првобитно име Либека, "краљице Ханзе", било Љубица, а да се река која протиче кроз овај град зове Трава?

НАЈЧУВЕНИЈИ ЛУЖИЧКИ СРБИ

Лајбниц

Најчувенији од свих Лужичких Срба је један од највећих немачких и европских филозофа. Родио се као Готфрид Вилхелм фрајхер фон Лајбниц 1. јула 1646. године, а умро је 14. новембра 1716. Оставио је значајан траг и у физици, математици, биологији, медицини, геологији, теорији вероватноће, психологији, правној науци, историографији, дипломатији и политици, а касније ће се показати и у информатици пошто је развио и бинарни систем који представља темељ ове технологије. Бавио се и проналазаштвом.

Павле Јуришић Штурм

Рођен је као Паул Штурм у Герлицу 22. августа 1848. године, а умро је у Београду 13. јануара 1922. Академију је похађао у Вроцлаву и Нансију, и био је једно време водник у славној пруској војсци. Одлучио је да дође у Србију, променио је име у Павле Јуришић и користио своје бивше презиме Штурм као надимак. Ово је заправо био превод, пошто "штурм" значи "јуриш". Прво је био поручник у српско-турским ратовима, потом капетан, и као такав је учествовао у бици на Сливници са Бугарима. Пензионисан је августа 1900. године, али је враћен у службу годину дана касније. Био је велики пријатељ са краљем Петром I, због чега му је био први ађутант. Командовао је непобедивом Дринском дивизијом у Првом балканском рату, а са њом је био и у Кумановској бици. Тада је добио чин генерала.

ЗАКЉУЧАК

Оно што наша северна браћа потврђују врлином свог постојања данас је сажето у Његошевом стиху "нека буде борба непрестана, нека буде што бити не може" . И они и ми смо преживели разне историјске изазове и опстали, а многи су други нестали у сличним ситуацијама. Нема данас Авара, Кумана, и бројних народа. Срби, и Северни и Јужни, опстају. Свакако је време да се више заинтересујемо за оне са којима делимо име, и извесно је, светињу прапостојбине (ма где она била), те самим тим и крв.

(Извор: Телеграф.рс)

Успешно завршен пројекат поправке црквених прозора

Уз велику помоћ Божију и захваљујући иницијативи и одлукама Скупштине Црквено-шкплске општине Св. Арханађела Михаила и прилозима и помоћи вјерних парохијана, завршен је пројекат поправке црквених прозора и куполе. Са овим поправкама полако се стварају услови за довршење унутрашњости храма и фрескописање. Радови на пројекту су трајали скоро годину дана и између многих одличних понуда одабрани су професионални грађевински извођачи који су водили пројекат. Велику и стручну помоћ пројекту је дао и дипл.грађевински инжењер и потпредседник ЦШО Петар Атанацковић заједно са нашим свештеником о. Малишом

Миловановићем, председником Његошем Форцаном, Љубомиром Котуром, др. Гораном Станисављевићем, Вуком Видовићем и Јованом Миладиновићем који су истрајно помагали да радови теку и да се заврше према утврђеном буџету и плану. Будно око нашег о. Малише је пратило поправку прозоура и куполе и водио бригу да све буде како треба и заједно са Петром водио све сједнице са консултантима. О. Малиша се заједно са г. Ненадом Штрбцем побринуо да изнађу најљепша и најбоља рјешења за иконе које су пресликане на црквене прозоре најновијом техником која се по први пут користи у српској цркви.

Велике напоре учинио је и наш финансијски тим који је сво вријеме непрестано водио бригу да се сви рачуни плате на вријеме према утврђеном уговору и буџету и редовно је подносио финансијске извјештаје Управном Одбору и Скупштини о трошковима извођења радова и све грађевинске допуне или измјене су рађене у сагласности стручног тима и Управног Одбора.
Црква је почела да сија новим сјајем и урађене иконе на прозорима ће ускоро бити постављене.

Захваљујемо се свим приложницима који су помогли да се оствари овај пројекат.

Душа и тијело су хармонично саздани од Бога за живот вјечни а падом човјека у гријех душа је остала бесмртна а тијело је падом човјека у гријех постало пролазно. Гријех је нарушио Божији склад у човјеку и тијело тј. природа човјекова постаје тијесно мјесто за душу. Управо зато нам је Господ Спаситељ и даровао спасење у Његовој Цркви да би се кроз Свете Тајне припремали за враћање у Царство Небеско и да би Светим Причешћем хранили своје душе али и снажили тијело већ на земљи за вријеме нашег кратког и привременог живота.

Живот у црквеној заједници

Господ Бог сигурно не потребује ништа од никог од нас. Шта можемо ми малени и немоћни дати Богу који је све створио и премудро све одржава из вијека у вијек.

Једино што можемо урадити и што Бог од нас очекује за наше властито добро јесте да љубимо Бога и ближње и да водимо бригу о својој души и да строго пазимо да не увриједимо друге и не погазимо част нашег ближњег. Ово треба да буде подвиг сваког мирјанина у напорима и надом на живот вјечни.

Бог се оваплотио и жртвовао нас ради, и Васкрсао и вазнео се на небеса и послао нам Духа Утјешитеља да би ми били са Њим, да би живјели са Њим и осјетили Његово присуство кроз свете тајне у Цркви светој и православној која је Тајанствено Тијело Христово и Икона Царства Небеског које чекамо и које ће доћи.

У Цркви се врше свете тајне и света богослужења са Светом Литургијом као круном богослужења у којој се можемо тајанствено причестити крвљу и тијелом Христовим који се због огромног свог човјекољубља унизио да би се ми у виду хљеба и вина могхли причестити на здравље душе и тијела и на живот вјечни.

Црква није некакакво огледало у коме се огледамо па одемо. Црква је светиња и мјесто сусрета човјека са Богом. Црква је обитавалиште Духа Светога од Бога одређено и освећено за наше спасење. Црква је Мајка наша и кућа наша. Црква нас својим миром и тишином учи и подсјећа да чувамо мир у својој души и да не нарушавамо мир других око нас. Црква нас учи да се угледамо на и да следимо Господа Исуса Христа који је све нама дао и који је положио Свој живот на Крсту да би могли да схватимо и научимо истину да да је један Бог а три су лица Божија, Отац, Син и Дух Свети.

Према томе, живот у црквеној заједници која је продужетак Свете Литургије и светих богослужења, је наставак трпезе љубави. Кроз свете тајне и богослужења водимо бригу о својој души, а кроз дружења и активности у цркви ми настављамо живот кроз пружање и подршку црквеним организацијама и секцијама и једни другима.

Живот у црквеној заједници нам даје простор и вријеме да подијелимо радост и жалост једни других и да покажемо своју љубав за Бога и ближње. Црква је дакле наш дом, наша небеска тврђава и светиња у којој се ми калимо и опрашимо своје душе кроз разговоре и међусобно уважавање и живот у јеванђелским заповјестима.

Па кад је дакле Црква наш дом и дом нашег Оца Небеског – зашто нам некад буде нејасно и тешко зашто требамо да помажео и издржавамо своју Цркву.

Како се помаже и служи у Цркви?

Свети Оци свих вијекова нас уче да се у цркви најбоље помаже тако што ћемо се прво одазвати на позив Цркве и прилазити светим тајнама. Затим ћемо најбоље служити када поштујемо Божије устројство и јерархију и када све радње, пројекте и активности започињемо и радимо са благословом Цркве а никако само својом иницијативом или напорима.

Најбоље ћемо помоћи када видимо вриједне и уморне сестре које непрестано раде и када им прискочимо у помоћ и понесемо њихов терет. Када видимо старе и уморне или младе или било ког нашег ближњег па му пружимо љубав и топао искрен поглед и љубазне ријечи. Јер можда наш ближњи нема никог свог да му помогне и буде ослонац па долази у Цркву да скупи снаге за даљи живот. Можда ће баш једна љубазна ријеч донијети толико доброг плода, а оштри и строги поглед можда још више ранити неког ко сам носи свој бол дубоко у себи.

Будимо искрени синови и кћери наше Цркве јер Бог нас стално гледа како и колико се трудимо и да ли искрено и са усрђем извршавамо Његову вољу.

Кад правимо раздоре и упорно реметимо мир и склад са нашим ближњима ми на тај начин највише шкодимо себи самима јер се на тај начин одвајамо од Бога. Јер како раздор и свађа могу бити плод мио и драг Богу. Господ нас учи у светом Јеванђељу да будемо безазлени као голубови управо да нас поучи смерности јер голуб се никад не отима за зрно ма колико био гладан.

Ово су знали сви наши светитељи и српски преци који су нам оставили небројене цркве и манастире да се у њима служе свете литургије и слави име Божије.

Свети Оци наши који су били препуни Духа и мудрости, они који су се у висине небеске попели, никада нису намећали себе ни Богу ни другима. Они су једино као лавови устајали против оних који су нападали учење Свете Цркве и који су били опасност да се наруше Божије истине и устројство Цркве. А у свему осталом они су себе унизивали и умањивали да би Христос растао у њима и чинили су данонoћне напоре за Цркву.

Потрудимо се и ми својим радом, љубављу и прилозима од срца допринесемо да наша црквена заједница народа Божијег цвјета док смо ми у њој. Бог је установио да се дају прилози у цркви не зато што Богу требају наше паре нити зато што другачије није могао да уреди све, већ је управо уредио све премудро да се кроз бригу о Цркви доказује наша вјера дјелима и да нам срце не прираста за земаљско и пролазно богатство. Кроз бригу о цркви се изграђује и наша личност и наше срце. Што више волимо више и дајемо, а што више дајемо више и примамо.

Катихета Љиљана Тољевић

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

ОКТОБАР 2019

Датум Време Служба Празник/дан
05/10 10.00 Парастос-Задушнице Михољске задушнице/
06/10 10.00 Св.Литургија Недеља
13/10 10.00 Св.Литургија Недеља
20/10 10.00 Св.Литургија Недеља
26/ 10 18.00 Вечерње Субота /
27/10 18.00 Св.Литургија Св.Петка/ Недеља
31/10 10.00 Јутарња служба Св.Лука

НОВЕМБАР

Датум Време Служба Празник/дан
02/11 10.00 Парастос-Задушнице Митровданске
03/11 10.00 Св.Литургија Недеља
07/11 18.00 Вечерње Четртак /
09/11 10.00 Св.Литургија Митровдан/ Петак
10/11 10.00 Св.Литургија Недеља
17/11 10.00 Св.Литургија Недеља
20/11 18.00 Вечерње Среда /
21/11 10.00 Св.Литургија Св.Арх.Михајло/ Четвртак
23/11 18.00 Вечерње Субота /
24/11 10.00 Св Арх.Литургија Недеља
30/11 18.00 Вечерње Субота /

ДЕЦЕМБАР

Датум Време Служба Празник/дан
01/12 10.00 Св.Литургија Недеља
03/12 18.00 Вечерње Уторак /
04/12 10.00 Св.Литургија Ваведење/ Среда
07/12 18.00 Вечерње Субота /
08/12 10.00 Св.Литургија Недеља
14/12 18.00 Вечерње Субота /
15/12 10.00 Св.Литургија Недеља
19/12 10.00 Св.Литургија Св.Никола / Четвртак
21/12 18.00 Вечерње Субота /
22/12 10.00 Св.Литургија Недеља
28/12 18.00 Вечерње Субота /
29/12 10.00 Св.Литургија Недеља

Информације:
Свештеник Малиша Миловановић
604-715-1908

DIVINE SERVICES

OCTOBER 2019

Date Time Service Holy Day/day
05/10 10.00 Parastos-Memorial Saturday /
06/10 10.00 Holy Liturgy Sunday
13/10 10.00 Holy Liturgy Sunday
20/10 10.00 Holy Liturgy Sunday
26/ 10 18.00 Vespers Saturday /
27/10 18.00 Holy Liturgy/ St. Petka/ Sunday
31/10 10.00 Morning service St. Luke

NOVEMBER

Date Time Service Holy Day/day
02/11 10.00 Parastos-Memorial Saturday
03/11 10.00 Holy Liturgy Sunday
07/11 18.00 Vespers Thursday /
09/11 10.00 Holy Liturgy St. Demetrius/ Friday
10/11 10.00 Divine Liturgy Sunday
17/11 10.00 Holy Liturgy Sunday
20/11 18.00 Vespers Wednesday /
21/11 10.00 Holy Liturgy St/ Archangel Michael Thursday /
23/11 18.00 Vespers Saturday /
24/11 10.00 Holy Archbishop Liturgy Sunday
30/11 18.00 Vespers Saturday /

DECEMBER

Date Time Service Holy Day/day
01/12 10.00 Holy Liturgy Sunday
03/12 18.00 Vespers Tuesday /
04/12 10.00 Holy Liturgy Entrance of Most Holy Theotokos/ Wednesday
07/12 18.00 Vespers Saturday /
08/12 10.00 Holy Liturgy Sunday
14/12 18.00 Vespers Saturday /
15/12 10.00 Holy Liturgy Sunday
19/12 10.00 Holy Liturgy St. Nicholas / Thurdsay
21/12 18.00 Vespers Saturday /
22/12 10.00 Holy Liturgy Sunday
28/12 18.00 Vespers Saturday /
29/12 10.00 Holy Liturgy Sunday

Information:
Proto-presbyter
V. Rev. Malisa Milovanovic
604-715-1908

Сјећања у сликама

Увијек је освјежавајуће имати у нашој заједници умјетничке душе које својим истанчаним умјетничким дјелима, било да су то дјела примјењене умјетности или књижевности, надахњују наш живот.

Својом умјетношћу они остављају писани траг постојања у једном времену краткотрајног нашег боравка на земљи. Један од таквих умјетника је Нино Добросављевић, српски сликар са Кордуна.

Нино живи у Ванкуверу и својим умјетничким дјелима је прави српски амбасадор који је привукао пажњу и српске и канадске јавности и освојио доста вриједних награда.

Б.А. *Нино хвала вам* што сте се одазвали на позив наше редакције за овај разговор. Најрпије нам реците нешто о себи. Одакле сте поријеклом и чиме се бавите? И реците нам нешто о вашим умјетничким остварењима у Канади.

Нино:

Рођен сам на Кордуну гдје су кроз стољећа вјетрови рата пустошили људске домове у сиромашној породици растао без оца. Мајка ме је тешко школовала радећи у текстилној индустрији у Карловцу.

У Карловцу сам се школовао гдје је наш чувени Тесла ишао у гимназију 1870-1873. Од ране младости волио сам да читам и да што више сазнам о животу, у то време знам да сам често проматрао слику Светог Николе, мога ђеда крсна слава, која је на мене имала веома велики утисак.

Мој интерес почиње за то нешто чаробно како настаје умјетничка слика. Тада почињем да обилазим галерије читам о познатим сликарима; РембрандВан Гог, Реноар а и наше сликаре: Паја Јовановић, Надежда Петровић и многи други. У Карловцу је прошло доста добрих сликара али мени је остао као најдражи и најинспиративнији академски сликар Ђорђе Петровић који је на тим просторима био један од бољих сликара. У то време су се недељом отвареле изложбе по галеријама и ја сам одлазио у галерије са великом дозом узбуђења и наде шта ме тамо очекује. То ме је увијек подсјећало на исти осјећај кад сам мален отишао са баком у не тако близу цркву.

Тамо сам се одушевио изгледу цркве и прелијепим иконама које су ме проматрале са зидова цркве. С пријатељима почињем да пробам да што боље и вјерније нешто пресликам са неке слике. Све више и више се интересујем за сликање. Тад ми даје и доста савјета господин Ђорђе Петровић. Послије одслужења војног рока, постајем члан локалне групе и излажем широм тадашње Југославије преко 60 групних изложби са неколико награда. Највиши по мени је успјех изложба на смотри у Београду 1980.

Због несреће и расула земље деведесетих година одлазим у Њемачку 1991.г., и тамо доста излажем и продајем радове. Због немогућности останка у Њемачкој одлазимо за Канаду 1996.

Послије сналажења првих година постепено сликам и постајем члан Удружења канадских сликара а ускоро и члан Међународног Удружења сликара Гилдоф Реалисм, а такође и разних веб страница. Излажем и у Америци и добивам доста награда и преко веб стреница и укључен сам у два издања књига каталога. Излажем на пуно групних изложби и имао сам и четри самосталне изложбе.

Ви се бавите сликарством и одличан сте сликар. Које технике користите и зашто сте се баш за такво сликање опредијелили?

Нино:

Што се тиче сликарских техника ја сам их све добро проучио почевши са воденим бојама где сам настојао да слика добије врхунски изглед доброг квалитета, рад са воденим бојама изискује вјештину. Пастел је једна од мојих омиљених техника и одушевљен сам са Едгар Дегас као и неким другим. Откривање уља и први радови у уљу били су нешто посебно, од мириса боје па како слика прави дојам то је било очаравајуће. Тада сам јако радио и волио Импресионисте Реноара, Монеа и друге, то је био мој дуги период. Али уназад нешто више од двадесет година почиње код мене интерес за реализам. Јер насликати нешто реално као портрет да се види да је то неко на слици као стварно заокупља моју пажњу. Тада долазим на идеју како да направим контакт са великим мајсторима сликарства то јест да их освјежим и њихова позната дјела ставим поново али мало другачије пред публику. Међу првима Рембрандта, Карвађиа, Вермера, Далиа, Пикаса, а од наших Саву Сумановића што ми је посебно драго због његове несретне и трагичне судбине. Тако сам дошао до технике зване „trompe l'oeil" или трик ока где слика има варку да је нешто реално и збуњујуће а не слика. Са тим стилом сам схватио да могу много више и импресивније рећи што желим. Тако да сам управо ових дана у Surrey Art Gallery добио прву награду за сликанке; ARTS 2019. Такође би споменуо да са тим стилом сам имао задњу самосталну изложбу у Coquitlamu звана; 'Time with past" на тој сам излозио и две слике чувеног нашег научника Николе Тесле. Рекао бих да је ово само тек почетак у томе.

Б.А. *Мало вратимо* сјећање на родни крај. Причали сте ми једном о вашем искуству док сте живјели у завичају. Ви сте једном приликом насликали једну слику од села коју сте поклонили на једној од наших добротворних вечери. Шта вас то веже за село и зашто?

Нино:

Слика села што сам поклонио на приредби у цркви Свети Архангело ми је драга слика јер тога нема више нстало је уништено зарасло у коров и жбуње. Тако да ја село носим и те крајеве у мојим сјећањима где ја те слике сликам топлим бојама и љубављу да их никад не избришем из сјећања према дивном народу који је живио на тим просторима. У мом раду хуманитарно сам доста пробао дати још једну слику сам поклонио што је продата на аукцији у цркви Свети Архангело. Пуно сам донирао тамо у старом крају установама и болници. У Канади моја слика добива највиши откуп на аукцији за болесне; Hospice Society.

Б.А. *Један од повода за* наш разговор јесте и портет Николе Тесле који сте ви насликали и захваљујући прилогу нашег добротвора Милорада Његована као и вашем доприносу наша Црква је добила ово вриједно умјетничко дјело. Овај прелијепи портрет нам је свима прирастао за срце чим смо га видјели и ето увеличао је наше просторије портрет највећег српског великана и научника свих времена. Портрет је јединствен и препун симбола. Молимо вас реците нам нешто о овом портрету и објасните детаље које сте ставили у портрет. Има ту и бијели голуб, и вјеверица и медаљони Теслинх покојних родитеља. Објасните нам шта значе ови детаљи из Николиног живота.

Нино:

Кад планирам неку слику ја радим некад дуго припрему не само као скицу него као план шта и како нешто најбоље приказати и смисаоно то је рекао би као писац кад пише причу. Тако сам радио мој портрет Николе Тесле под називом; „Child of the Light" Ту је креација књига са гуслама, књига о животу Николе Тесле писана у Канади играјућа карта што преставља краља то мислим он је крај науке а царо срце њему као љубав, његови родитељи поготово мајка са којом је био јако везан. Голуб бели или голубица што је Тесла обожавао плус текст то јест његове мисли шта он каже за себе као и за друге којо су крали његове идеје. На слици је папир почео да гори што је симболично јер су његове ствари биле уништене у пламену. Мајка је рекла да ће бити дјечак од олује кад се је родио било је јако невреме ја сам га назвао Дјечак од свјетлости.

Б.А. *Све ваше* слике су оригиналне. Ви имате дар да умете оригинално ремек дјело од сликарских дивова и да ту насликате исту ту слику и да јој дате потпуно ново димензију и оригиналност. Такав је ваш Караваџова слика Вечера у Емаусу нпр.

За вас ова вечера није неки догађај из прошлости као што је то насликао Караваџов који је показао Господа окруженог али помало тамно и ненадахнуто. У вашој слици Ваш Господ је Васкрсли и зрачи тајанственом свјетлошћу Васкрсења. Лик Господњи је препун живота и сва позадина и све око Њега је озарено Његовим ликом. Реците нам шта вас је инспирисало да насликате ово врхунско дјело.

Нино:

Идеја да насликам копију Караваџа; Вечера у Емаусу кад сам прегледавајући слике од Караваџа тада сам наишао на слику Господа Исуса Христа окруженог са своима пратиоцима то је стварно интересантна слика јер преставља Господ Исуса Христа без браде то је у ствари послије момента када доживи ускрснуће и дође на вечеру у Емаус са своја два пратиоца. Они га нису одмах препознали али кад он благосиља хлеб они схвате да је то сам Господ испред њих. По једној верзији човјек љево од Господа је сам Свети Петар, Караваџо је Господа мало насликао у тами и са тамним ореолом иза асоцирајући на његове муке које је он прошао. Мене је слика дојмила и зато сам је насликао као идеју да је послата управо мени из Лондона где је оргинал са мојим специфичним стилом „trompe l'oeil". Пробајући му дати неку нову свјежину посије неких четристо година. Са том сликом сам добио неколико награда и слика је била на изложби у Аризони у њиховој супер галерији.

Б.А. *Поред сликарства ви исто иконопишете. Реците нам нешто о овом дару.*

Нино:

Иконе сам почео да гледам и проучавам веома рано из дубоког поштовања према иконама и шта оне представљају и свјетски су признате као посебна умјетност. Моје гледање је да би требало сликати иконе без посебних уљепшавања и дотеривања јер гледајући многе данашње иконе оне се сликају више као комерцијално допадљиво а требале би да задрже тај стари облик како су их креирали стари мајстори у манастирима. Ја ћу настојати да будем досљедан колико је то могуће.

Б.А. *Важно је* да наша заједница зна да сте ви освојили многе награде због умјећа и сликарског талента. У вријеме када срби масовно одлазе своје огњиште и одлазе у иностранство, важно је да се зна да су срби и ван родног огњишта истрајно срби, и да чувамо и гајимо своје наслијеђе и да представљамо наш народ у најбољем свјетлу. Знамо да сте скромни али реците нам нешто о томе како сте постали запажени и од кога.

Нино:

Што се тиче одласка у иностранство било би најбоље кад би млади остајали тамо где су рођени нормално разне кризе и несретни наши догађаји увјек нас терају да се селимо и бјежимо. На тај начин осиромашујемо нашу заједницу и то траје вјековима зашто највећи наши умови помажу друге у развоју а наша заједница увјек трпи и гради нове таленте да оду негде у неку земљу где ће градити неко друго друштво а не наше. Ја ћу у мом домену остати оно што јесам и да увјек помажем нашу заједницу колико могу. Зато младима желим да раде паметно и да ако и оду у иностранство, да увјек буду у вези са својом заједницом то јест са са нашим светим храмовима јер то нам је једино мјесто где се можемо уздизати културно и духовно пошто смо далеко одвојени од родног мјеста. Да увјек остајемо дубоко са својим коријенима што описује најбоље Добрица Ћосић. Што се тиче моих успјеха један од најдражих ми је изложба у Београду осамдесетих као и ове неке награде у Канади и Америци. Увијек ћу се одазвати за дружење и помоћ у цркви Светог Архангела гдје управа храма има добре идеје за нашу заједницу и ја их желим овим путем подржати и похвалити за њихов рад.

Б.А. *Хвала вам још једном на овом разговору и надамо се да ћете нам бити част гост који ће представљати своје сликарство на нашим добротворним вечерима.*

Специјално за Белог Анђела:
рецензент Љиљана Тољевић

ПИТАЊА И ОДГОВОРИ

Иако се трудим да живим по заповестима и да чиним добро, никако ми то не успева. Шта да радим?
Људи који немају урођених склоности ка добру, не треба да очајавају због тога, да се опусте и не труде да живе богољубиво и добродетељно као да је то за њих недоступно и недостижно; напротив, треба добро да размисле и дају све од себе како би били на корист. Чак и ако им не пође за руком да достигну сами врх добродетељи и савршенства, но увек мислећи о себи и бринући се, они ће или постати бољи, или у крајњем случају неће бити лошији-а и то је не мала корист за душу. (Преподобни Антоније Велики)

Како се борити против злопамћења?
Ако те је нешто наљутило…или те неко ожалостио,то се ти, по савету Отаца помоли за њега, као за некога ко ти је учинио велико добро. Моли се од свег срца и говори:Боже!Помози брату моме и мени, ради молитава његових, Тиме се човек моли за брата свога , а то и јесте знак састрадања и љубави; и смирује се, молећи помоћ ради његових молитава: а где су састрадање, љубав и смирење, могу ли ту успети раздражљивост или злопамћење или нека друга страст? (Преподобни ава Доротеј)

Како одучити себе од изношења недостатака других?
Дужни смо да најпре себе исправимо од недостатака, а онда да откривамо недостатке других. (Свети Василије Велики)

Како се избавити од навике осуђивања других?
Зашто ми осуђујемо браћу нашу? Зато што се не трудимо да упознамо саме себе. Ко је обузет упознавањем самога себе, тај нема кад да посматра друге. Осуђуј себе па ћеш престати да осуђујеш друге. (Преподобни Серафим Саровски)

Говоре да не треба клеветати (оговарати), а ако је човек у суштини лош, да ли то значи да о њему ништа не треба говорити?
Постоје два случаја у којима је дозвољено о некоме говорити лоше, и то: када је неопходно са неким се посаветовати о томе како помоћи ономе који греши и онда када је потребно упозорити друге који из незнања могу доћи у општење са лошим човеком, мислећи да је добар, у случајевима када нам и свети апостол заповеда да не општимо са таквима (2. Сол. 3,14).
А ко без такве потребе говори било шта о другоме, с намером да га оцрни, он је клеветник чак и ако су његове речи истините. (Свети Василије Велики)
Ко без страсти говори о греху брата чини то из следећа два разлога: или да би га поправио, или да би поучио другога. Ако говори себи, њему или другоме без ових циљева, то говори или да би га увредио или да би га оговарао, а такав неће избећи остављеност од Бога, већ ће неизбежно и сам пасти у такав или други грех и тада ће се, разобличен и укорен од других посрамити. (Преподобни Максим Исповедник)

Како да се понашам ако ми причају лоше о некоме?
Никада не примај клевете на ближњега свога већ прекини клеветника следећим речима:“Пусти, брате, ја сваки дан грешим још више тешким гресима, како бих онда осудио друге?“ (Свети Јован Златоусти)

Како да се односим према сагрешењу ближњега?
Ако можеш помогни му да устане од греха-пружи му руку помоћи; ако не можеш-ти се помоли за њега. (Свети Димитрије Ростовски)

Шта чинити у случају ако човек изврши без сумње гнусно дело, зар ни у том случају не треба да га осудимо?
Осуди гнусно дело а онога ко је то учинио не осуђуј. (Преподобни Серафим Саровски)

Шта ако онај који ме је увредио приђе и замоли опроштај, а ја нисам спреман да опростим?
Прими покајање…као да ти је послано од Бога, како не би понизио Онога који шаље и изазвао Његов гнев против себе. (Преподобни Јефрем Сирин)
Чим се неко огреши о нас, одмах смо дужни да тежимо измирењу с њим зато што ће нам се за то опростити много грехова. (Свети Јован Златоуст)
И с непријатељима, када желе мир, треба се измирити. Јер, ко не жели измирење… неће избећи казну Божју. (Преподобни Исидор Пелусиот)

Никако не могу да научим себе да се уздржавам кад ме вређају.
Не можеш да подносиш увреде? Ћути и смириће се. (Преподобни Јефрем Сирин)

Како се понашати, када се разјасни да су речи изречене против мене биле клевета?
Ако си био оклеветан па се после открије да је твоја савест чиста, немој се гордити, но са смирењем служи Господу који те је избавио од клевете човечије. (Преподобни Јефрем Сирин)

НАЈАВЕ ДОГАЂАЊА У НАШОЈ ЦШО

СУБОТА, 5, ОКТОБАР

ВЕЧЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

19:00 Српска вечера
20:00 Културно-уметнички програм
21:00 Забава уз музику Драган и Мира

Резервације:
Биљана 778-385-8245
Улазнице: 40
Омладина: 20
Деца беслплатно

СУБОТА, 2, НОВЕМБАР

ХЕРЦЕГОВАЧКО ВЕЧЕ

19:00 Вечера
20:00 Културно-уметнички програм
21:00 Забава уз живу музику

Резервације: Весна 604-431-9000
Улазнице: 40
Омладина: 20
Деца беслплатно

ПРОСЛАВА ХРАМОВНЕ СЛАВЕ

<u>среда, 20, новембар</u>
18:00 Вечерње богослужење

<u>четвртак, 21, новембар</u>
АРАНЂЕЛОВДАН
10:00 Света Литургија

<u>Субота, 23. новембар</u>
18:00 Вечерње
Освећење
славског колача и жита
20:30 Славски культурно-уметнички програм
21:30 Славско весеље уз живу музику Драган Бенд

<u>недеља, 24, новембар</u>
10:00 Света Архијерејска Литургија

Кумови славе:
Биљана и Зоран Кос

Упис у српску школу –

Serbian School Registration

Српска школа ”Св. Василије Острошки” при цркви св. Арх. Михајла (**7837 Canada Way, Burnaby**) обавештава сву заинтересовану децу и родитеље да ће се упис у школску 2019/20 бити 1. и 8. септ 2019. године, од 11.30-13.00 у холу цркве.

Школска година траје од 15. септембра 2019. године до 17. маја 2020. године. Часови се одржавају недељом од . У школи ће бити изучаване предмети: српски језик, верска настава, музичко васпитање, српска историја и свакога месеца ћемо имати госте предаваче који ће се држати предавања из области екологије, здравља , културе, биологије, информатике .

Уколико желите додатне информације, дођите приликом уписа или пошаљите емаил на

spc.skolasv.vasilijeostroski@gmail.com.

Добро дошли у нову школску годину!

Serbian School “St. Vasilije Ostroski” at St. Archangel Michael Serbian Orthodox Church (**7837 Canada Way, Burnaby**)

invites all parents to register their children in new school year 2019/2020. Registrations will be held on September 1st and 8th 2019, from 11:30 to 13:00 in the Church hall.

School year starts on September 15, 2019 and ends on May 17, 2020. Classes are on Sundays from 9.30 AM to 12.15 PM. Subjects are: Serbian language, religion studies, music, Serbian history, plus monthly guest lectures on topics of biology, computer science, health, culture, ecology. I you require more information, inquire at the registration desk, or e-mail

at spc.skolasv.vasilijeostroski@gmail.com

Welcome to the new school year!

Прослављен Видовдан

1389. године на дан Светог Вита, светитеља из четвртог вијека по коме се овај дан зове Видовдан, свети српски кнез Великомученик Лазар се определио за царство небеско и положио свој живот са својим храбрим српским витезовима за одбрану отачества и свете православне вјере.

Већ 630 година се на свим континентима широм васељене гдје год српска душа живи прославља овај дан као сјећање на праведнике, као путоказ ка вјечном животу и подјсетник да не бирамо и да се не везујемо нити бирамо царство пролазно ни земаљско.

СПЦ Св. Арханђела Михаила из Ванкувера је свечано прославила празник Видовдана. Прослава је почела Видовданском Академијом која је одржана 23. јуна након Свете Литургије када смо одали хвалу и славу Св. Великомученику Лазару и свим српским мученицима од косовског боја до данас. Одабране пјесме Жали Заре и Густа ми магла паднала и молитвени рецитал из косовског циклуса су извели млади рецитатори из Фолклорне Групе Млада Србадија .

Академско слово је одржао прота о. Малиша Миловановић са нагласком о поразу који у земаљском смислу је губитак битке и пораженост војске али у вјечном и небеском смислу је праведни избор царства небеског и вјечног живота, оданост Христу и отаџбини.

Након академског слова црквени хор Обилић је отпјевао Тропар Св. Кнезу Лазару и пјесме из Духовне Лире Св. Владике Николаја Песма косовских јунака и Небеска Србија.

На сам дан Видовдана у петак, 28. јуна одслужена је Света Литургија коју је служио јереј о. Вук Милишић уз отпојавање чланова хора Обилић. О. Вук је одржао дивну и поучну бесједу о значају Видовдана и нагласио да је Косово поље гробница праведника која представља и Христов Гроб и да је Косово за српски народ увијек била светиња и остаће светиња во вјеке вјекова.

Након замовне молитве одржан је парастос српским мученицима од Видовдана до данас. За кољиво и погачу побринуле су се сестре КСС Косовка дјевојка које су такође припремиле и посно послужење за све присутне након богослужења.

Молитвама св. Кнеза Лазара и свих српских мученика Господе Исусе Христе Сине Божији помилуј нас и спаси. Амин.

СРБСКА ЗАСТАВА У СПОРТСКОМ ЦЕНТРУ CANLAN ICE SPORTS BURNABY 8 RINKS

Поред две Српске Цркве у Ванкуверу и Брнабију, Српска застава се трајно завијорила и у 8 Rinks спортском центру у Брнабију.

То је место где деца разних узраста, и одрасли из разних фудбалских клубова, тренирају и играју недељне утакмице. Доста деце је Српског порекла, а једно од те наше деце је и Максим Котур. Максим је приметио да су у том спортском центру, истакнуте заставе многих земаља, али је недостајала застава Србије. Зато је Максим одлучио да поклони Српску заставу том спортском центру, која је уз залагање Љубомира Котура, Николе Коса и Стеве Коса и подигнута маја 2019. и данас стоји на понос наше деце која редовно играју фудбал испод њихове заставе и гледају је са поносом.

То је мали, али важан допринос, очувању националне свести и поноса код Српске омладине, која одраста у мултиетничкој Канади, али које не заборавља своје корене и порекло.

НАЈЉЕПШИ СРПСКИ ДАНИ ДО САДА

Овај наслов се могао чути као основни утисак о Српским данима 2019.

У одличној организацији Управног Одбора, на челу са Његошем Форцаном, све је било спремно за дружење и продаје српских специјалитета. Српски дани су били лијепо посјећени и чак се имао утисак да никад прије било толико посјетилаца. Послужило нас је лијепо вријеме тако да су сва спортска такмичења и дјечије активности одржане по плану.

Вредно КСС Косовка Девојка и велики број добровољаца су неуморно помагали и није било довољно мајица јер су се сви волонтери одазвали на позив за помоћ и дошли су са својим пријатељима да такође и они помогну.

Лијеп културно-умјетнички програм је био испуњен наступима домаћих и гостујућих фолклорних група.Захвални смо нашим гостима из Сијетла,Фолклорној Групи *Божури,* који сваке године дођу заједно својим умјетницима и играчима да увеличају наше Српске дане. Ове године смо посебно радосни јер су дошли са својим свештеником оцем Зораном Алексићем из СПЦ Св.Сава из Вашингтона.Такође поред нашег госта из Сијетла наше Српске дан су увеличали и свештеник Јереј Вук Милишић и Протојереј-ставрофор Мирослав Дејанов и гост предавач ђакон др.Јован Антић.

Ово је било први пут да имамо пет свештеника на нашим Српским данима што сигурно указује на присуство велике Божије благодати у нашој заједници јер свештеници су благовјесници Христови. Захвални смо нашем старешини оцу Малиши Миловановићу који својом иницијативом и пожртвовањем служи за примјер братске слоге и љубави и који је духовно допринио нашем фестивалу са молитвеним присуством духовних пастира.

Велики број фолклорних група и ансамбала из ванкуверске заједнице редовно посјећује наш фестивал и ове године су се многи одазвали и допринијели да програм буде садржајан и лијеп. Велика захвалност нашим драгим играчима из Фолкорне Групе Градина, и Фолклорне Групе Вук Караџић и свих осталим учесницима.

Захвални смо нашим младим домаћинима, члановима Фолклорне Групе Млада Србадија, који су заједничким снагама организовали и водили програм од по пет сати и у суботу и у недељу. Заиста је предивно имати тако дивне младе људе који се редовно укључују у живот и рад наше црквено-школске заједнице.

Ове године изузетно су добро организована и спортска такмичења и имали смо мали турнир у фудбалу, шаху, дјечијем фудбалу и одбојци. Као и сваке године Српске дане су подржали и мотористи који организују мотовожње за промовисање фестивале а такође сваке донације дају и спонзорске прилоге.

Велика захвалност свим спонзорима и добровољцима Српских дана

Црквено-школска општина Св. Арханђела Михаила је неизмјерно захвална свим спонзорима и добровољцима Српских дана. Без ваше помоћи и ангаживаности ми не бисмо били у могућности да организујемо Српске Дане.
Живећи далеко од матице српске, сами на овим

туђим просторима, ми морамо да чинимо све напоре из све снаге да одржимо своју вјеру и сачувамо своју традицију.
Свако богослужење, сваки црквени догађај, свака црквена прослава, све су то прилике да дођете слободно у своју Цркву и свој центар и да напуните душе благодаћу Божијом и проведете вријеме у љубави и дружењу са осталим србима.
Темпо живота је веома брз и заморан и често се човјек нема времена ни зауставити да душом одмори и с Богом и ближњима прозбори. Зато се наша Црква и стара за вас, не само бринући о вашем вјечном животу кроз свете тајне и богослужења, већ брине о вама и у земаљском привременом животу, дајући охрабрење и елан и прилике за дружење и одмор.
Човјек као најсавренија творевина Божија је веома

комплексно и танано психосоматско биће и поред рада и залагања који су му потребни за издржавање себе и породице, такође потребује и

духовно културну надградњу и манифестацију личности кроз спортове, рекреацију и све што је корисно и богоугодно.
Зато хвала свима вама који свесрдно помажете у свим нашим црквеним манифестацијама а надасве у Српским данима који имају огромну важност за наш народ у Ванкуверу.
Захвални смо најприје Господу Богу који непрестано води бригу о свима нама, а затим смо захвални и свима вама драги наши парохијани и спонзори на свакој вашој помоћи и залагању.

Сјећате се како псалмиста– шта могу дати Господу за све што је Он мени дао? Заиста ништа, већ само љубав према Њему и према својим ближњима. А љубав и вјера се дјелима доказују,
како нас учи свети апостол Јаков – вјера без дјела је мртва
(*Јаковљева Посланица* 2:26)

Дарежљиви спонзори Српских Дана 2019.
Generous sponsors of Serbian Days 2019

Спонзори / Sponsors – 2019.	
GENERAL SPONSORS – $3,000 and more	
Ђурђа и Бранко Пајић	$5,000
Нинко Добросављевић	$3,000
DIAMOND SPONSORS – $1,000 and more	
Славко Бјелица – Affordable Rubbish Removal	$1,540
Stonemarks Engraving	$1,500
Даринка и Милорад Његован	$1,500
Гордана Видовић – Re/Max Central	$1,000
Dr. Silke Gumplinger Inc.	$1,000
Петар Ћукић	$1,000
Радован Марковић – Yale Pharmacy	$1,000

Дарежљиви спонзори Србских Дана 2019.
Generous sponsors of Serbian Days 2019

GOLD SPONSORS – $500 and more	
Стево Кос	$807
Радмила и Милан Вељовић	$700
Crystal Dental	$520
Вук Видовић	$500
Тања и Нед Грубић	$500
Vancouver Mediterranean	$500
Јованка и Маринко Чабрило	$500
Споменка Никић – spomenka.ca	$500
Миле Вишекруна	$500
Јадранка и Бранко Радић	$500
Galena Pharm Inc.	$500
о. Малиша Миловановић	$500
Ристо Кос	$500
Драгољуб Вуковић	$500
Tesla IT Systems	$500
Јован Миладиновић са породицом	$500
Лазо Бјелица	$500

Дарежљиви спонзори Србских Дана 2019.
Generous sponsors of Serbian Days 2019

SILVER SPONSORS – $250 and more	
Moto Riders	$315
Миленка и Ранко Вујичић	$300
Balkan House	$300
Нед Кос	$300
GOGO Carpet Cleaning	$250
Стево Николић	$250
Nana's Bakery	$250
Стана Вуковић	$250
Саво Ковач	$250
Cartridge World White Rock	$228.48
Светозар Милетић	$250
Prospera Credit Union	$250
Божидар Миладиновић	$250
Милева Кос	$250
Dr. Shamim Jetha	$250

Дарежљиви спонзори Србских Дана 2019.
Generous sponsors of Serbian Days 2019

BRONZE SPONSORS – up to $249	
Никола Кос	$200
Зденка Ћумпф	$200
Димитрије Дејанов и Дејан Прерадовић – Metrovan Therapy	$200
Српски Пословни Именик	$200
Миленко Косић	$200
Lovcen Trucking	$200
Бојана и Миливој Савић	$200
Анђелка и Душко Ољача	$150
Стево Нешин	$150
Тихомир Форцан	$150
Љубомир Котур	$150
Дејан Тимотић	$150
Радомир Окука	$150
Вера и Томислав Лојпур	$150
Дона Проден	$100
Никола Ђашић	$100
Стајка Звијерац – DBA In Style Hair Studio	$100
Жељка Берић	$100
Десанка Говедарица	$100
Go TV	$100
Симеуна Катић	$100
Славица Стевановић	$50
Одбојкашки тим ”Полетарац”	$50
Укупно спонзорски прилози/ Total sponsorship donations:	$32,760.48

СРПСКИ ДАНИ - SERBIAN DAYS 2019

Пут у Кичнер Ансамбл средње групе "Млада Србадија"

Пуног срца и спреман отишао је крајем Маја на смотру Хорова у Кичнеру, Онтарио. Целе зиме,

под извођењем кореографа Драгана, деца су вредно вежбала и заслужено кренула на пут.

У петак 27 Маја, 2019 године, средња група "Млада Србадија" се окупила на Нијагариним Водопадима где их је Драгана Мркић, председница фолклорног ансамбла сабрала. Сви обучени у црвене мајице Младе Србадије, загрлили су се и сликали на задовољство пролазника, посетилаца који су могли да осете тај излив младалачке позитивне енергије коју је наша група зрачила на све. Ми родитељи исто тако испуњени и поносни осетили смо да се наша група разликује од већине омладине истог узраста, не због генерацијских разлика, већ због тог вишег циља који су желели да остваре.

Свакако да је најупечатљивији догађај био посета споменику Николе Тесле, а наша маленкост му је отпевала "Тамо Далеко", песму коју је он тако пуно волео. Са болом и сузама али и са поносом стајали смо испред споменика нашег али и светскога великана који је сигурно заслужио да добије споменик од целе светске заједнице преко целог националног парка а не само спомен обележје од Српске заједнице и државе Србије 2006 године.

Увече је наш ансамбл био гост наше црквене заједнице у Хамилтону, која је скупљала прилоге за локални кошаркашки тим, што је било лепо упознавање и дружење са нашим земљацима.

Сутрадан је дошао тај дан, који су сви жудно очекивали. Наш ансамбл је великим аплаузом поздрављен од свих присутних гостију. Још увек дечак, али велики таленат, Кристијан чаробним прстићима је загуслало да би и Филип Вишњић био поносан и дирнут. Наше девојчице и дечаци, као божији чувари кренули су полако да реализују свој задатак. Из сваког њиховог покрета извирала је не само креативност и младост већ и неизмерна срећа и задовољство што могу да коначно поделе свој труд у коме су тако уживали, као и сви присутни у сали.

Заиста не само заслужени аплауз који су добили, а ми маме и тате тако поносни, већ сви присутни су осетили то њихову младалачку енергију, која се ослобађа у игри и која их чини тако узвишенима, зрелијим и по свему другачијим од њихових вршњака, долази с много вишег места од творца, чинећи их мудријим, јачим за многе изазове данашњице којима су млади изложени. Цело вече смо уживали гледајући ту младост која је показала да цео тај уложени труд има и свој циљ, а то је да је наша заједница непобедива, отпорна на све изазове данашњице и спремна на нове задатке.

Зато будимо поносни на нашу децу, која су оправдала наша очекивања. Једино бих пожелела да се "Млада Србадија" умножи, а наша омладина осети праве ужитке и младалачка испуњења која се остварују кроз фолклор, дружењима, забавама као што то чини старија група Младе Србадије, задовољства који они не могу да осете у овом хладном глобалистичком свету .

Маме и Тате, упишите децу у Млада Србадију, а ви децо са љубављу им се прикључите.

Најтоплије и Најискреније породица Јешић,
Ванкувер.

The Nativity of the Most Holy Mother of God

The Nativity of Our Most Holy Lady Theotokos and Ever Virgin Mary: The Most Holy Virgin Mary was born at a time when people had reached such a degree of moral decay that it seemed altogether impossible to restore them. People often said that God must come into the world to restore faith and not permit the ruin of mankind.

The Son of God chose to take on human nature for the salvation of mankind, and chose as His Mother the All-Pure Virgin Mary, who alone was worthy to give birth to the Source of purity and holiness.

The Nativity of Our Most Holy Lady Theotokos and Ever Virgin Mary is celebrated by the Church as a day of universal joy. Within the context of the Old and the New Testaments, the Most Blessed Virgin Mary was born on this radiant day, having been chosen before the ages by Divine Providence to bring about the Mystery of the Incarnation of the Word of God. She is revealed as the Mother of the Savior of the World, Our Lord Jesus Christ.

The Most Holy Virgin Mary was born in the small city of Galilee, Nazareth. Her parents were Righteous Joachim of the tribe of the Prophet-King David, and Anna from the tribe of the First Priest Aaron. The couple was without child, since St Anna was barren.

Having reached old age, Joachim and Anna did not lose hope in God's mercy. They had strong faith that for God everything is possible, and that He would be able to overcome the barrenness of Anna even in her old age, as He had once overcame the barrenness of Sarah, spouse of the Patriarch Abraham. Sts Joachim and Anna vowed to dedicate the child which the Lord might give them, to the service of God in the Temple.

Childlessness was considered among the Hebrew nation as a Divine punishment for sin, and therefore the righteous Sts Joachim and Anna had to endure abuse from their own countrymen. On one of the feastdays at the Temple in Jerusalem the elderly Joachim brought his sacrifice to offer to God, but the High Priest would not accept it, considering him to be unworthy since he was childless.

St Joachim in deep grief went into the wilderness, and there he prayed with tears to the Lord for a child. St Anna wept bitterly when she learned what had happened at the Jerusalem Temple. Never once did she complain against the Lord, but rather she prayed to ask God's mercy on her family.

The Lord fulfilled her petitions when the pious couple had attained to extreme old age and prepared themselves by virtuous life for a sublime calling: to be the parents of the Most Holy Virgin Mary, the future Mother of the Lord Jesus Christ.

The Archangel Gabriel brought Joachim and Anna the joyous message that their prayers were heard by God, and of them would be born a most blessed daughter Mary, through Whom would come the Salvation of all the World.

The Most Holy Virgin Mary surpassed in purity and virtue not only all mankind, but also the angels. She was manifest as the living Temple of God, so the Church sings in its festal hymns: "the East Gate... bringing Christ into the world for the salvation of our souls" (2nd Stikhera on "Lord, I Have Cried", Tone 6).

The Nativity of the Theotokos marks the change of the times when the great and comforting promises of God for the salvation of the human race from slavery to the devil are about to be fulfilled. This event has brought to earth the grace of the Kingdom of God, a Kingdom of Truth, piety, virtue and everlasting life. The Theotokos is revealed to all of us by grace as a merciful Intercessor and Mother, to Whom we have recourse with filial devotion.

The Holy Apostle and Evangelist Luke

The Holy Apostle and Evangelist Luke, was a native of Syrian Antioch, a companion of the holy Apostle Paul (Phil.1:24, 2 Tim. 4:10-11), and a physician enlightened in the Greek medical arts. Hearing about Christ, Luke arrived in Palestine and fervently accepted the preaching of salvation from the Lord Himself. As one of the Seventy Apostles, St Luke was sent by the Lord with the others to preach the Kingdom of Heaven during the Savior's earthly life (Luke 10:1-3). After the Resurrection, the Lord Jesus Christ appeared to Sts Luke and Cleopas on the road to Emmaus.

Luke accompanied St Paul on his second missionary journey, and from that time they were inseparable. When Paul's coworkers had forsaken him, only Luke remained to assist him in his ministry (2 Tim. 4:10-11). After the martyric death of the First-Ranked Apostles Peter and Paul, St Luke left Rome to preach in Achaia, Libya, Egypt and the Thebaid. He ended his life by suffering martyrdom in the city of Thebes.

Tradition credits St Luke with painting the first icons of the Mother of God. "Let the grace of Him Who was born of Me and My mercy be with these Icons," said the All-Pure Virgin after seeing the icons. St Luke also painted icons of the First-Ranked Apostles Peter and Paul. St Luke's Gospel was written in the years 62 -63 at Rome, under the guidance of the Apostle Paul. In the preliminary verses (1:1-3), St Luke precisely sets forth the purpose of his work. He proposes to record, in chronological order, everything known by Christians about Jesus Christ and His teachings. By doing this, he provided a firmer historical basis for Christian teaching (1:4). He carefully investigated the facts, and made generous use of the oral tradition of the Church and of what the All-Pure Virgin Mary Herself had told him (2:19, 51).

In St Luke's Gospel, the message of the salvation made possible by the Lord Jesus Christ, and the preaching of the Gospel, are of primary importance. St Luke also wrote the Acts of the Holy Apostles at Rome around 62-63 A.D. The Book of Acts, which is a continuation of the four Gospels, speaks about the works and the fruits of the holy Apostles after the Ascension of the Savior. At the center of the narrative is the Council of the holy Apostles at Jerusalem in the year 51, a Church event of great significance, which resulted in the separation of Christianity from Judaism and its independent dissemination into the world (Acts 15:6-29). The theological focus of the Book of Acts is the coming of the Holy Spirit, Who will guide the Church "into all truth" John 16:13) until the Second Coming of Christ.

The Holy Apostle Evodius

The Holy Apostle Evodius of the Seventy was, after the holy Apostle Peter, the first bishop in Syrian Antioch. His successor, the Hieromartyr Ignatius the God-Bearer (December 20), disciple of the holy Apostle John the Theologian, mentions him in his Letter to the Antiochians: "Remember your blessed father Evodus, who was made your first pastor by the Apostles."

St Evodius served as bishop for 27 years and died as a martyr under the emperor Nero (54-68). St Evodus wrote several compositions. In one of them he writes that the Most Holy Virgin Mary gave birth to the Savior of the world at the age of fifteen.

Other writings of the saint have not survived. A book entitled THE STAR is mentioned by the fourteenth century church historian Nicephorus Callistus. St Evodus received the crown of martyrdom in the year 66.

The Holy Apostle Onesiphorus of the Seventy St Paul writes of him: "God grant mercy to the house of Onesiphorus, for he often refreshed me, and was not ashamed of my bonds. When he was at Rome, he searched for me with great diligence, and found me. May the Lord grant him to find the mercy of the Lord on that day; and you know how much he served me at Ephesus." (2 Tim 1:16-18).

St Onesiphorus was bishop at Colophon (Asia Minor), and later at Corinth. He died a martyr in the city of Parium (not far from Ephesus) on the shores of the Hellespont, where he had gone to proclaim Christ among the local pagans.

Holy Repentance (Penance & Confession)

The Sacrament of Repentance developed early in the Church's history in the time of the persecutions of the 3rd and 4th Centuries, when many people, giving in to the threats of the persecutors, apostasized and fell away from the Church. Apostasy was considered to be a very serious sin; many held the extreme position that such could not be received back into the Church in their lifetime, while others held that those who had lapsed should be re-baptized that is, their sins should be washed away by a second baptism.

Moderation, in the course of time, prevailed and a penitential discipline the Sacrament of Repentance developed, taking on the meaning of Second Baptism; for this reason it was eventually numbered among the Sacraments of the Church.

After the end of the persecutions, the Sacrament of Repentance remained, so that in the event of sins committed after Baptism, forgiveness could be obtained and the sinner reconciled to the Church. This Sacrament acts also as a cure for the healing of a soul, since the Priest also confers spiritual advice to the Penitent.

Since all sin is not only against God, but also against one's neighbor, confession and the penitential discipline in the early Church were a community affair and took place publicly before the whole local Christian community. In time, however, Confession has developed into a private action between the Priest and the Penitent, and the Priest is forbidden to reveal to any third party what he has learned in Confession.

In ancient times, before the beginning of Confession, it was appointed to read an entire series of Psalms from which Psalm 51 has been preserved in the present rite, being known as the Penitential Psalm. Then the Priest reads certain prayers, the first of which recalls King David who repented before Nathan the Prophet when he had caused the death of Uriah, the husband of Bathsheba whom David loved. After being rebuked by Nathan, David confessed, I have sinned against the Lord! Upon hearing David's repentance, Nathan proclaimed God's forgiveness, The Lord also has put away your sin; you shall not die (2 Sam. 12:13).

After this, begins the second part of the Sacrament the Confession itself before which the Priest speaks of himself as being only a witness, Christ standing invisibly before the Penitent. The Confession itself consists of questions put by the Priest to the Penitent regarding his sins, his attitude towards the Faith, fleshly temptations, thoughts and words. Thoughts are considered to be the beginning of sin, according to the words of the Savior, for in speaking of adultery, for example, He says, I say to you, that every one who looks at a woman lustfully has already committed adultery with her in his heart (Matt. 5:28). The Sacrament of Confession here aids in revealing these thoughts and the struggle against them that follows.

After the Confession, the Priest may, if he deems necessary, impose a penance, but this is not an essential part of the Sacrament and is often omitted. After this, the Priest lays his Epitrachelion on the Penitent's head and says the Prayer of Absolution: May Our Lord and God, Jesus Christ, through the grace and bounties of His love towards mankind, forgive you, my Child [Name] all your transgressions. And I, an unworthy Priest, through the power given me by Him, forgive and absolve you from all yours sins.

In the ancient Church, not all Priests had the right to hear Confessions; special Confessors, often experienced Monks, were entrusted with this responsibility. From the 16th Century, however, it was accepted that every Priest could be a Confessor once he had reached a mature age. In many monasteries an experienced Monk who was not even a Priest was often the Confessor (such is the practice in many places on Mt. Athos), but the Penitent was always sent to a Priest for the Sacramental Absolution. In modern times it is also the custom for a baptized person to begin receiving this Sacrament when he or she reaches the age of moral discernment, usually around the age of six or seven.

Repentance the Road to the Kingdom of Heaven.

Man is weak, and thus sins and falls often, again and again falling into the same pits, driving the soul to utter despair. The urge here is to give in to one's sinful nature and to cease resisting the powerful forces of sin. There is, however, an answer to this. A disciple came to a certain Elder, one day, and said, Father, I have fallen! The Elder answered, Get up! Again and again he came to the Elder and said, I have fallen! and the Elder invariably answered, Get up! Until when must I continue getting up? the disciple asked, and the Elder answered, Until the day when you give up your soul to God! Thus, every time when we feel that we have fallen, the Sacrament of Repentance tells us to get up.

When one wishes to partake of the Sacrament of Repentance, it is good to consider the meaning of sin and repentance, for sin is what separates us from God. Sin plunges the soul into darkness and we often lose peace, joy, and the courage to address ourselves to the Lord God. According to St. John the Evangelist, If we say we have no sin, we deceive ourselves, and the truth is not in us (1 John 1:8), for every man sins and falls short before the glory of God.

God, Who reads the heart of man, knows not only our everyday affairs, but also our thoughts and intentions. Everything is open to Him. In response to sin, Our Lord Jesus Christ says, Repent, for the Kingdom of Heaven is at hand (Matt. 3:2). Thus He expects from us true, heartfelt faith and true, heartfelt repentance. But what does repentance mean and what kind of repentance is agreeable to God and serves for our salvation?

To repent means to be fully aware of our sins and our iniquities and of their consequences of all that is pernicious to man, all that insults God and excludes us from His love, of all that creates discord in family life, in society, and of all that disturbs the soul's peace and tranquility. When we become aware of our sinful state, and consider ourselves at fault before God, then our heart sorrows and is full of contrition. This heartfelt contrition is, according to St. Paul, that godly grief [which] produces a repentance that leads to salvation (2 Cor. 7:10), that is, true repentance. Tears of contrition are the only means of purifying the soul, so that it may rise up, become cleansed, luminous, joyful, capable of good deeds and of attaining perfection.
St. John says that if we confess our sins, [God] is faithful and just, and will forgive our sins and cleanse us from all unrighteousness (1 John 1:9). It is not easy, however, to confess, not easy to mourn over one's iniquities; for each of us has a sense of pride and, sometimes, also a coarse and stony heart that interferes with the sincerity of our repentance before God. Prayer, fasting, and mutual forgiveness, however, soften our hardened hearts and dispose our soul to true repentance. Then, in the Sacrament of Repentance we can, without shame or fear, confess our sins with faith to our Father Confessor, so that nothing vile or unclean should remain in us that could interfere with our lifelong striving to attain with all the Saints to the longed-for Kingdom of Heaven.

The following confession (originally printed in the Athos Paper of 1907, and translated from the Russian) is especially appropriate for all of us to consider before receiving the Sacrament:

A Lament for Sin

St. Basil the Great says, Weep over your sin: it is a spiritual ailment; it is death to your immortal soul; it deserves ceaseless, unending weeping and crying; let all tears flow for it, and sighing come forth without ceasing from the depths of your heart.

In profound humility I weep for all my sins, voluntary and involuntary, conscious and unconscious, covert and overt, great and little, committed by word and deed, in thought and intention, day and night, at every hour and minute of my life.
I weep over my pride and my ambition, my self-love and my boastfulness;
I weep over my fits of anger, irritation, excessive shouting, swearing, quarreling and cursing;
I weep for having criticized, censured, gossiped, slandered, and defamed, for my wrath, enmity, hatred, envy, jealousy, vengeance and rancor;
I weep over my indulgences in lust, impure thoughts and evil inclinations; covetousness, gluttony, drunkenness, and sloth;
I weep for having talked idly, used foul language, blasphemed, derided, joked, ridiculed, mocked, enjoyed empty gaiety, singing, dancing and every pleasure to excess;
I weep over my self-indulgence, cupidity, love of money and miserliness, unmercifulness and cruelty;I weep over my laziness, indolence, negligence, love of comfort, weakness, idleness, absent-mindedness, irresponsibility, inattention, love of sleep, for hours spent in idle pursuits, and for my lack of concentration in prayer and in Church, for not observing fasts and not doing charitable works.

I weep over my lack of faith, my doubting, my perplexity, my coldness, my indifference, my weakness...

FASTING

Seeing that bodily disposition is important in worship and spiritual life, in general, great emphasis is placed in the Orthodox Church on fasting; if one should add up all of the fasting seasons and days of the Church calendar, he would find that more than half of the year is devoted to this ascetic labor. The question might rightfully be asked, then, as to why this is so.

According to St. Basil the Great, Adam, the first-created man, loving God of his own free will, dwelt in the heavenly blessedness of communion with God, in the angelic state of prayer and fasting. The cause of this first man's fall was his free will; by an act of disobedience he violated the vow of abstinence and broke the living union of love with God. That is, he held in scorn the heavenly obligations of prayer and fasting by eating of the Tree of Knowledge of Good and Evil. Lack of abstinence, then, was the cause of the Fall and, as a result, because of this original greed, the soul becomes dimmed, and is deprived of the illumination of the Holy Spirit.

Our Lord Jesus Christ calls all of us to salvation through self-denial (Luke 14:26) and this is addressed to the free will of fallen man: If any man would come after Me, let him deny himself and take up his cross and follow Me (Matt. 16:24). Thus, the Savior calls man to the voluntary fulfillment of those heavenly obligations, which he freely forsook, of observing prayer and fasting.

Repentance without fasting is made ineffectual since fasting is the beginning of repentance. The aim of bodily fasting is the enslavement of the flesh, for fasting bridles the lust of the stomach and of that below the stomach, meaning the removal of the passions, the mortification of the body and the destruction of the sting of lust. Thus it is necessary to overcome the stomach for the healing of the passions.

The personal example of the Lord Himself bears witness to the absolute necessity of bodily fasting. Did not the Savior fast for forty days and nights after His baptism to prepare for His earthly ministry (Matt. 4:2)? So too, many of the Saints of the Church were especially noted for their ascetic labors, which saw fasting as being of especially great importance.

In fasting the flesh and the spirit struggle one against the other. Therefore bodily fasting leads to the triumph of the spirit over the body, and gives a man power over the stomach, subdues the flesh and permits it not to commit fornication and uncleanness. Abstinence is the mother of cleanliness, the giver of health and is good for rich and poor, sick and healthy, alike. It strengthens the seeker after godliness in spiritual battles and proves to be a formidable weapon against evil spirits. As the Lord Himself said, concerning the casting-out of certain demons: This kind never cornea out except by prayer and fasting (Matt. 17:21).

This fasting, however, is not to be done out of pride or self-will; It must be observed in the praise of God and must be in accordance with the canons of the Church, since it consists in the complete renunciation of self-will and of the desires. At the same time, we must realize that for fallen man to attain perfection, even intensive fasting is insufficient, if in his soul he does not abstain from those things which further sin. Fasting is not only the abstinence from food, but also from evil thoughts and all passion, for, as the Savior says: Do you not see that whatever goes into the mouth passes into the stomach, and so passes on? But what conies out of the mouth proceeds from the heart, and this defiles a man. For out of the heart come evil thoughts, murder, adultery, fornication, theft, false witness, slander. These are what defile a man... (Matt. 15:17-20). Thus exterior fasting, without the corresponding interior fasting is in vain.

Fasting Seasons and Days

Yearly Cycle:
Nativity Fast
Great Lent – Paschal Fast
Apostles' (Peter and Paul) Fast
Dormition (Theotokos)

Fast Days:
The Wednesdays and Fridays of the Year, except for Fast-free Weeks
The Beheading of St. John the Baptist
The Elevation of the Cross Sept.

Fast-free Weeks:
12 days after feast of the Nativity of Christ (except Holy Cross Day which is strict fast)
The week following the Sunday of the Publican and Pharisee
Bright Week the week after Pascha
Trinity Week the week after Pentecost, concluding with All Saints Sunday

Excerpt taken from "These Truths We Hold - The Holy Orthodox Church: Her Life and Teachings". Compiled and Edited by A Monk of St. Tikhon's Monastery. Copyright 1986 by the St. Tikhon's Seminary Press, South Canaan, Pennsylvania 18459.

DEPRESSION

Dr. Tatjana Subotic Brajic

Depression has been known from ancient times. However, nowadays as a more prevalent condition depression is becoming one of the main reasons that affects health and wellbeing. According to the World Health Organization depression is currently the fourth health-related global problem and it is predicted that until 2020 It will be the second one. It is estimated that approximately 4,5 % of the world population suffers from depression. Risk for developing depression during lifetime is 10-15%. All age groups can be affected by depression. However, more often is among adolescents, women compared to men, among individuals with low socio-economic status, urban versus rural areas as well as uncertain parts of the world (Africa, North America and Middle East).

Unfortunately, depression is not grief, temporary sadness or indisposition caused by problems or loss but is a disorder that can be serious even leading to death unless it is recognized and adequately treated. Not only depression significantly decreases the quality of life in all its segments in affect person but it creates a burden for a family and society in whole. Depression is one of the main culprits for financial expenses in health care system. It is not simply because of the cost of treatment but also due to decreased ability to work and using a sick leave. Previously, depression was often ignored because of low education and stigma that followed psychiatric disorders. Fortunately, today situation has improved together with establishing early diagnosis and therapeutic modalities.

Causes

Although it is not certainly discovered why depression occur there are biological and psychosocial theories. Among biological theories there are genetic and immune factors as well as disturbances in neurotransmitters. Neurotransmitters are substances that are involved in brain functioning and in depressive individuals the level of neurotransmitters is different compared with non-depressive people. Based on this theory numerous antidepressants are developed (medications used to treat depression) and they work by changing the level of neurotransmitters, such as serotonin, noradrenaline, dopamine, etc. Psychosocial theories mention the stressful and negative life events (job loss, divorce, death of a loved one, abuse, other nuisances), psychodynamic and cognitive factors (personality type), other psychiatric disorders (anxiety, dementia, drug abuse) and so on.

Diagnosis

Diagnosis is based on clinical symptoms gathered during conversation with patient or a family member. According to DSM-5 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders), published by the American Psychiatric Association, the diagnostic criteria are:

-depressive mood most of the day, nearly every day
-markedly diminished interest and/or pleasure in all, or almost all activities most of the day
-disturbances in appetite (increased or decreased)
-disturbances in sleep (increased or decreased)
-fatigue or loss of energy
-diminished ability to think or concentrate
-a slowing down of though and a reduction of physical movement or restlessness
-feeling of worthlessness or excessive or inappropriate guilt
-recurrent thoughts of death-suicidal thoughts or specific plan for committing suicide or a suicide attempt

To receive a diagnosis of depression, 5 or more symptoms should be present for at least two weeks; one symptom must be depressive mood or loss interest. Symptoms must cause significant impairment in social, occupations or other important areas of functioning. The symptoms must also not be a result of substance abuse or another medical/psychiatric condition, such as multiple sclerosis, hypothyroidism, stroke, etc. Sometimes it is difficult to differentiate if a person suffers from depression or anxiety because certain symptoms can overlap (fatigue sleep disturbances, problem with concentration) and sometimes because depressive patients have anxiety at the same time (half or even more). If a person have one or more depressive episodes then we call it Major Depressive Disorder (MDD). Most patients recover after one depressive episode but a tendency toward new depressive episodes will persist. With each depressive episode the possibility of a new depressive episode will be increased.

Often it is questionable if a person suffers from depressive disorder or it is simply grief or bereavement. The main difference between depression and grief is chronicity, which means that symptoms last for two weeks or longer, as well as impaired functioning and in that case we diagnose a depressive disorder. A person with a depression has a problem with day to day functioning.

There is a self-report Patient Health Questionnaire (PHQ-9) that consist of 9 questions and each question is scored with 0 to 3. This questionnaire is invented not only for screening and diagnosis but also for monitoring therapeutic effectiveness.

During the encounter with a depressive patient one thing is crucial and that is estimating the suicidal risk (risk of committing suicide). Based on research it is concluded that asking patient about suicidal thoughts does not trigger the act. Asking a patient if life is not worth living, if he feels hopeless or if he thinks about committing suicide should be incorporated in every patient encounter. If there are suicidal thoughts, further suicidal risk assessment is conducted in order to estimate the likelihood of attempting a suicide. In mild cases, along with starting treatment and regular follow up, an honest conversation is crucial as well as creating a safety plan. Safety plan means that patient in suicidal crisis knows who to call for help and/ or where to go. In more serious cases, urgent psychiatric consultation is required or admitting patient to a hospital, sometimes even involuntary (against patient's will) because patient is not always competent to make the right decision.

Therapeutic options

Don't hesitate to seek for professional help if you recognized yourself in this text. Depression is a disorder, as any other medical disorder, that is today amenable to diagnose and treat. Education of patient plays a crucial role during treatment. Patient should not have a feeling of guilty because it slows down the recovery process. You are not your disease and no one should identify with his symptoms and disease. A depressive person should hold proactive and practical attitude. The more person knows about depression, the more partakes in the process of treatment and therefore the healing process will be fastened. For instance, in British Columbia there is a self-help program called "Bounce Back", which can be help in mild and moderate depression. Education of patient and family support is also important. Two main therapeutic approaches are psychotherapy and medications. Among many different types of psychotherapy are Cognitive Behavioural Therapy (CBT), Interpersonal Therapy (IP), Behavioural Activation (BA) and Mindfulness-based Cognitive Therapy (MBCT). Among medications the most often used and known are medications from the SSRI (Selective Serotonin Reuptake Inhibitors) group, which increase the serotonin level. however, it takes about 2-4 weeks for medications to start working and 8 -12 weeks to achieve a full effect. Unfortunately, medications are not miraculous and it happens they do not work for certain patients. In these situation it is needed to either increase the dose of current antidepressant or switch to another or add another medication. Medications should be taken regularly, even after the therapeutic effect is achieved which means when patient feels improvement or symptoms disappear. Taking medications regularly will decrease the possibility of a new depressive episode appear again. Antidepressant medications, as all other medications, can manifest side effects, such as gastrointestinal symptoms, anxiety, sleep disturbances, sexual disfunction, changes in body weight, etc. The resistance toward the use of antidepressant medications is common and there are different reasons behind that- antidepressant side effects, negative attitude toward medications, the price, the fear of addiction, stigma and so on. It is important to stay patient because the recovery process takes time. Know that you are not alone and you have a support of a family physician, family, friends as well as that there are nonprofit medical organizations (for example Mood Disorder Organization of BC). The best therapeutic effectiveness will provide simultaneous use of antidepressant medications and psychotherapy. There are other therapeutic options that are more or less effective in treating depression, such as regular exercise, yoga, light theory for seasonal depression, neurostimulation (electroconvulsive therapy), zinc supplements, herbs (St.John's Wort) and different experimental therapeutic modalities. It is important to know that St.John's Wort should not be taken without the doctor's approval because if taken together with other medications, such as with antidepressants, the serious interactions might appear.

Prevention

Depression is a serious disorder that affects the high number of people. Sometimes it can be treated without medications, but sometimes the medications are essential. Do not hesitate to seek help from people you are close with and to talk with them about your problems or feelings. If you recognize a person with the above-mentioned symptoms, have an honest conversation and suggest to visit a doctor. This is the biggest favour for someone who suffers from depression. Here is some advice on how to try to help yourself. Have a healthy and regular lifestyle. Even though this may sound as a phrase, it really can be efficient when you struggle with a depressive disorder. Be physically active and work out, at least 30 minutes a day 3 times a week. Exercise can boost your mood up in a natural way due to release of certain substances (endorphins). Even only having a walk or outdoor activities have positive effects. Have a regular sleeping time and enough sleep.

Have a healthy diet-increase omega 3 fatty acids, found in walnuts, flaxseeds, beans,; increase vitamins and minerals (vitamin B complex, vitamin C, folic acid, magnesium, zinc, iron, calcium); certain amino acids (tryptophan, phenylalanine) found in almonds, peanuts, pumpkin seeds, sesame seeds, milk, fish, etc. Eat carbohydrates (pasta, potato, rice) because they can improve mood but of course not too much, due to their propensity to increase body weight. Every day you should dedicate time to do something you enjoy in, have a hobby, meet friends, play with a pet, have a massage, read a favourite book again or watch a relaxing movie. Avoid alcohol, smoking cigarettes and drinking too much coffee. After a short period of euphoria (elevated mood) alcohol has a depressive effect, so it is better not to drink alcohol at all. Do not set too high goals for yourself; you do not need to be perfect. If you have already set a high goal, make small steps, move gradually and enjoy in progression. Send away negative thoughts-you can create a list of good and positive things about yourself and your surroundings and remind yourself on it every day. Every day practice gratitude for everything you have. Lastly, do not forget to smile as much as possible. The state of happiness is a choice and you choose to be happy and embrace life.

Prayer to Your Guardian Angel

O Angel of Christ, holy guardian and protector of my soul and body, forgive me of everything I have done to offend you every day, and protect me from all influence and temptation of the evil one. May I never offend God by my sin. Pray for me to the Lord, that He may make me worthy of the grace of the All-holy Trinity, and of the Most Blessed Theotokos, and of all the Saints. Amen.

Prayer of a Sick Person

Jesus Christ, my Lord and Savior, You became man and died on the cross for our salvation. You healed people of sickness and affliction through Your love and compassion. Visit me, Lord and grant me strength to bear this sickness with which I am afflicted, with patience, submission to Your will and trust in Your loving care. I pray that You will bless the means used for my recovery and those who administer them. Grant that my sickness may be to my spiritual benefit and that I may live the rest of my life more faithfully according to Your will. For You are the source of life and healing and to You I give praise and glory, now and forever. Amen.

Prayers for a Sick Person

Heavenly Father, physician of our souls and bodies, Who have sent Your only-begotten Son and our Lord Jesus Christ to heal every sickness and infirmity, visit and heal also Your servant (name) from all physical and spiritual ailments through the grace of Your Christ. Grant him (her) patience in this sickness, strength of body and spirit, and recovery of health. Lord, You have taught us through Your word to pray for each other that we may be healed. I pray, heal Your servant (name) and grant to him (her) the gift of complete health. For You are the source of healing and to You I give glory, Father, Son and Holy Spirit. Amen.

O Lord our God, Who by a word alone did heal all diseases, Who did cure the kinswoman of Peter, You Who chastise with pity and heal according to Your goodness; Who are able to put aside every sickness and infirmity, do You Yourself, the same Lord, grant aid to Your servant (name) and cure him (her) of every sickness of which he (she) is grieved; and send down upon him (her) Your great mercy, and if it be Your will, give to him (her) health and a complete recovery; for You are the Physician of our souls and bodies, and to You do we send up Glory: to the Father, Son and Holy Spirit, Both now and forever, and to the ages of ages. Amen.

The Protection of the Most Holy Theotokos

The Protection of the Most Holy Theotokos: "Today the Virgin stands in the midst of the Church, and with choirs of Saints she invisibly prays to God for us. Angels and Bishops venerate Her, Apostles and prophets rejoice together, Since for our sake she prays to the Eternal God!"

This miraculous appearance of the Mother of God occurred in the mid-tenth century in Constantinople, in the Blachernae church where her robe, veil, and part of her belt were preserved after being transferred from Palestine in the fifth century.

On Sunday, October 1, during the All Night Vigil, when the church was overflowing with those at prayer, the Fool-for-Christ St Andrew (October 2), at the fourth hour, lifted up his eyes towards the heavens and beheld our most Holy Lady Theotokos coming through the air, resplendent with heavenly light and surrounded by an assembly of the Saints. St John the Baptist and the holy Apostle John the Theologian accompanied the Queen of Heaven. On bended knees the Most Holy Virgin tearfully prayed for Christians for a long time. Then, coming near the Bishop's Throne, she continued her prayer.

After completing her prayer she took her veil and spread it over the people praying in church, protecting them from enemies both visible and invisible. The Most Holy Lady Theotokos was resplendent with heavenly glory, and the protecting veil in her hands gleamed "more than the rays of the sun." St Andrew gazed trembling at the miraculous vision and he asked his disciple, the blessed Epiphanius standing beside him, "Do you see, brother, the Holy Theotokos, praying for all the world?" Epiphanius answered, "I do see, holy Father, and I am in awe."

The Ever-Blessed Mother of God implored the Lord Jesus Christ to accept the prayers of all the people calling on His Most Holy Name, and to respond speedily to her intercession, "O Heavenly King, accept all those who pray to You and call on my name for help. Do not let them not go away from my icon unheard."

Sts Andrew and Epiphanius were worthy to see the Mother of God at prayer, and "for a long time observed the Protecting Veil spread over the people and shining with flashes of glory. As long as the Most Holy Theotokos was there, the Protecting Veil was also visible, but with her departure it also became invisible. After taking it with her, she left behind the grace of her visitation."

At the Blachernae church, the memory of the miraculous appearance of the Mother of God was remembered. In the fourteenth century, the Russian pilgrim and clerk Alexander, saw in the church an icon of the Most Holy Theotokos praying for the world, depicting St Andrew in contemplation of her.

The Primary Chronicle of St Nestor reflects that the protective intercession of the Mother of God was needed because an attack of a large pagan Russian fleet under the leadership of Askole and Dir. The feast celebrates the divine destruction of the fleet which threatened Constantinople itself, sometime in the years 864-867 or according to the Russian historian Vasiliev, on June 18, 860. Ironically, this Feast is considered important by the Slavic Churches but not by the Greeks.

The Primary Chronicle of St Nestor also notes the miraculous deliverance followed an all-night Vigil and the dipping of the garment of the Mother of God into the waters of the sea at the Blachernae church, but does not mention Sts Andrew and Epiphanius and their vision of the Mother of God at prayer. These latter elements, and the beginnings of the celebrating of the Feast of the Protection, seem to postdate St Nestor and the Chronicle. A further historical complication might be noted under (October 2) dating St Andrew's death to the year 936.

The year of death might not be quite reliable, or the assertion that he survived to a ripe old age after the vision of his youth, or that his vision involved some later pagan Russian raid which met with the same fate. The suggestion that St Andrew was a Slav (or a Scythian according to other sources, such as S. V. Bulgakov) is interesting, but not necessarily accurate. The extent of Slavic expansion and repopulation into Greece is the topic of scholarly disputes.

In the PROLOGUE, a Russian book of the twelfth century, a description of the establishment of the special Feast marking this event states, "For when we heard, we realized how wondrous and merciful was the vision... and it transpired that Your holy Protection should not remain without festal celebration, O Ever-Blessed One!"

Therefore, in the festal celebration of the Protection of the Mother of God, the Russian Church sings, "With the choirs of the Angels, O Sovereign Lady, with the venerable and glorious prophets, with the First-Ranked Apostles and with the Hieromartyrs and Hierarchs, pray for us sinners, glorifying the Feast of your Protection in the Russian Land." Moreover, it would seem that St Andrew, contemplating the miraculous vision was a Slav, was taken captive, and became the slave of the local inhabitant of Constantinople named Theognostus.

Churches in honor of the Protection of the Mother of God began to appear in Russia in the twelfth century. Widely known for its architectural merit is the temple of the Protection at Nerl, which was built in the year 1165 by holy Prince Andrew Bogoliubsky. The efforts of this holy prince also established in the Russian Church the Feast of the Protection of the Mother of God, about the year 1164.

At Novgorod in the twelfth century there was a monastery of the Protection of the Most Holy Theotokos (the so-called Zverin monastery) In Moscow also under Tsar Ivan the Terrible the cathedral of the Protection of the Mother of God was built at the church of the Holy Trinity (known as the church of St Basil the Blessed).

On the Feast of the Protection of the Most Holy Theotokos we implore the defense and assistance of the Queen of Heaven, "Remember us in your prayers, O Lady Virgin Mother of God, that we not perish by the increase of our sins. Protect us from every evil and from grievous woes, for in you do we hope, and venerating the Feast of your Protection, we magnify you."

The Trinity

Question

You have mentioned Christ, the Holy Spirit and God the Father. Can you say something more about the Trinity?

Answer

According to the Orthodox teaching, God is always and forever unknowable and incomprehensible to creatures. Even in the eternal life of the Kingdom of God—heaven , as we say—men will never know the essence of God, that is, what God really is in Himself.

But we believe and confess that God the “ineffable, inconceivable, incomprehensible, ever-existing God,” to use the words of the Orthodox liturgy, has made Himself known to creatures. He has revealed Himself in the creation of man and the world, in the Old Testament Law and the Prophets, and fully and perfectly in Christ through the Holy Spirit in the New Testament Church.

In every way that God reveals Himself, He does so through His Son (or Word-Logos) and through the Holy Spirit. It is the same Son and Spirit through whom God made the world, through whom God revealed Himself in the Old Testament, through whom God enlightens and makes alive every man in the world… that come to us personally in the New Testament Church. The Son comes as a man in the person of Jesus Christ—we have discussed this already. The Spirit comes to those who believe in Christ in order to make them sons of God in Him.

Thus we have always and everywhere God the Father, the Son of God who comes as Jesus, and the Holy Spirit. In the Orthodox Church we confess that these three are not three competitive gods, divided, and separated from each other. On the contrary we believe that the Father, who is the Source of all that exists, always has His Son and His Spirit who are not creatures, Who were not made like everything and everyone else, but Who exist eternally with Him; from, in and by His very own divine being.

Thus what God the Father is, the Son and the Holy Spirit also are, namely: eternal, perfect, good, wise, holy, timeless, spaceless… divine and worthy of the title GOD.

ФОТОГРАФИЈЕ ОД ПРОСЛАВЕ ДРАЖИНОГ ДАНА / PHOTOS FROM DRAZA'S DAY CELEBRATION

Српски Фолклорни Ансамбл

Млада Србадија

SERBIAN FOLKLORE GROUP

MLADA SRBADIJA

NEW SEASON *2019-2020*

We invite all former dancers and all youth and children who love to dance or would like to learn to dance Serbian kolos and songs to register and join us.

INFORMATION:
mlada.srbadija.vancouver@gmail.com

WE HAVE 3 GROUPS

- 1st ENSEMBLE (ages 16 and up)
- Middle Group (ages 8-15)
- Youngest Group (ages 4-7)

Cherish your Serbian Folklore traditions and make new friendships. All are welcome.

UPCOMING EVENTS

Saturday, October 5

Evening of Republic Serbian

19:00 Dinner
20:00 Academic and performing program
21:00 Live music with Dragan and Mira

Reservations:
Biljana 778-385-8245
Tickets: 40
Youth: 20
Children free

Saturday, November 2

Hercegovina Evening

19:00 Dinner
20:00 Academic program and performances
21:00 Live Serbian music

Reservations: Vesna 604-431-9000
Tickets 40
Youth: 20
Children free

CELEBRATION OF PATRON SAINT

St. Archangel Michael

Wed, Nov 20th
18:00 Vespers

Thur, Nov 21 St. Archangel Michael
10:00 Divine Liturgy

Sat, Nov 23rd
18:00 Vespers
Blessing of Slava bread and wheat
20:30 Academic program and performances
21:30 Live music party with Dragan Band

Sun, Nov 24th
10:00 Holy Archbishop's Liturgy

Godfathers of Slava:
Biljana and Zoran Kos

ДУШЕКОРИСНЕ ПОУКЕ СТАРЦА ЈОСИФА ИСИХАСТЕ

БЛАГОДАТ УВЕК ПРЕТХОДИ ИСКУШЕЊУ

Делање није оно што покушаш, па се повучеш. Делање је излазак на двобој, да победиш и да будеш побеђен, да добијеш и да изгубиш, да паднеш и да устанеш, да све развејеш, да очекујеш борбу и битку до свог последњег даха.

И да не будеш превише самоуверен све док ти душа не напусти тело. Чак и када се буде узносила ка небу, може очекивати да већ следећег часа буде збачена у ад. Рекао бих да се пад и дешава управо у том магновењу. Човек стога не треба да се чуди променама, него мора, напротив, имати у виду да му припада и једно и друго.

Делању садејствује благодат очишћења која помаже у очишћењу. Свакога, ко се покајао, на покајање је побудила ова благодат. Све што човек чини дело је благодати, чак и ако није свестан да је поседује. Без обзира на то, благодат га одгаја и руководи. Сагласно напретку који је постигао, човек се уздиже, спушта или остаје на истом ступњу на којем је и био. Ако има ревности и самоодрицања, узноси се до созерцања, за којим следи просветљење божанским знањем и у извесној мери бестрашће. Ако охладни његова ревност и усрђе, прекида се и дејствовање благодати.

Слично младенцу који још замуцкује, молитељ тражи од Бога Његову свету вољу.Као преблаги Отац, Бог му даје благодат, али му даје и искушење.Уколико без роптања поднесе искушење, благодат се увећава. Колико се увећава благодат, толико се увећавају и искушења.

Када се демони приближе да би започели битку, они не нападају тамо где ћеш их победити војујући без роптања него баш траже слабу страну. Тамо где их најмање очекујеш проваљују зид тврђаве. И када душу затекну немоћну и тај део слабим увек га ту побеђују, и чине одговорним.

Тражиш од Бога благодат? Уместо благодати, Он попушта искушење. Ниси у стању да издржиш битку и падаш? Неће ти се дати никаква додатна благодат. Поново тражиш? Поново искушење. Поново пораз? Поново лишавање, и тако до краја живота. Према томе, мораш да изађеш као победник. Супротстављај се искушењу до смрти. Падај као леш у борби, вапи на земљи као одузет: „Никада Те нећу напустити, најслађи Исусе! Никада Те нећу оставити! Нећу се разлучити од Тебе у векове и ради Твоје љубави издахнућу на попришту!“ Изненада, Он ће се појавити на попришту и узвикнути из вихора: „Овде сам! Опаши сада као човек појас свој и пођи за мном” (в. Јов 38, 1-3). Сав у светлости и радости, ти ћеш одговорити: „Авај мени, несрећноме! Авај мени, лукавом и бескорисном!“ Ушима слушах о теби, а сада Те око моје види! Због тога прекоревам самога себе, и кајем се у праху и пепелу (Јов 42, 5-6)

Благодаримо свима који су својим прилозима помогли пројекат прозорских икона.

We thank all those who gave donations for window's icons.